PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

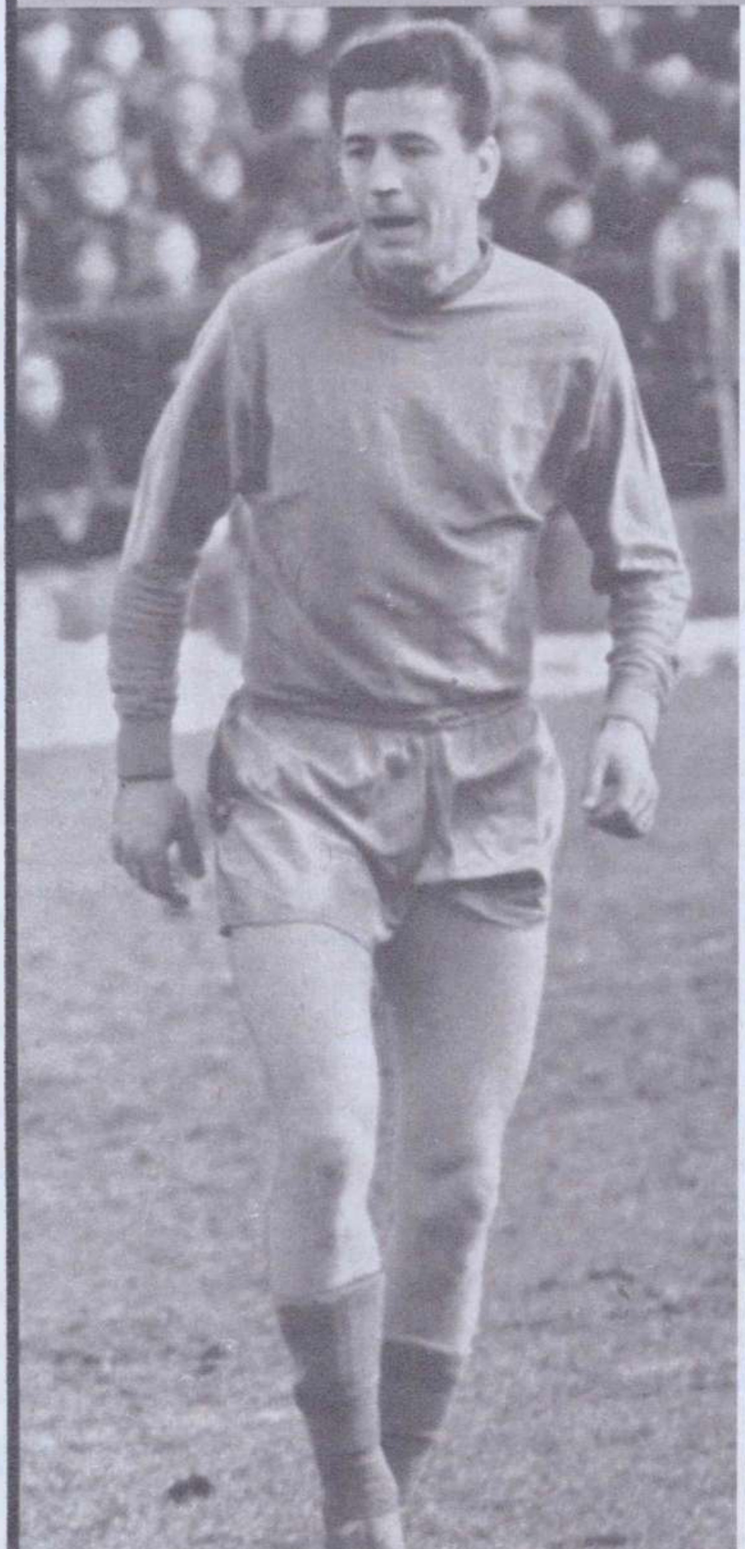
SPORT

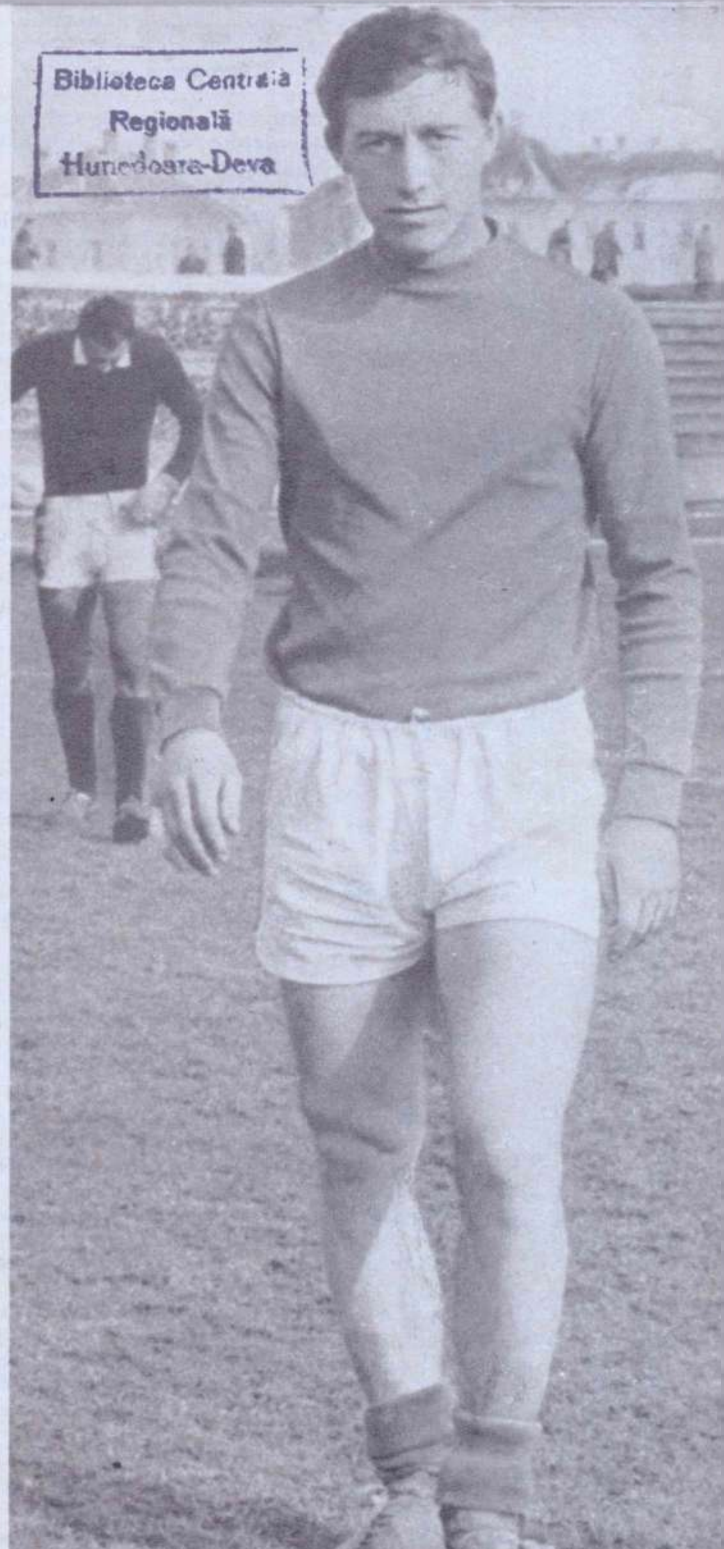
REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Nr. 5 (220) - Anul XXI - MARTIE 1968

JEAN CLAUDE KILLY, PEGGY FLEMING, TOJNI GUSTAFSSON
PE PODIUMUL REVISTEI „SPORT"

După duelul indirect de la FĂGĂRAȘ și SIBIU

CONSTANTIN și DOBRIN reiau lupta pentru titlu

PLEDOARIE PENTRU... FOTBAL

EDITORIALUL NOSTRU

de **IOAN CHIRILĂ**

Anul fotbalistic 1968 începe, propriu-zis, astăzi, 10 martie. Putem face abstracție — foarte ușor — de pseudo-turneele tuturor echipelor noastre (aproape) și chiar de «șaisprezecimile» duminicii trecute, care confirmă, încă o dată, că la noi «Cupa României» începe, în cel mai bun caz, o dată cu semi-finalele, iar acestea se fixează, în general, într-o perioadă de reflux fotbalistic, atît pe gazon cît și în tribune, cînd toată lumea așteaptă vacanța la mare.

Ce **așteptăm noi** de la sezonul care ia startul în această zi de martie? Dacă am răspunde stereotip, am spune că **«așteptăm de la jucătorii noștri să demonstreze adevărata valoare a fotbalului nostru».**

Foarte bine. Se pune, însă, o întrebare: care este **«adevărata valoare a fotbalului nostru?»**

Răspunsul nu e simplu. De ce? Pentru motivul că ne place deseori să ne facem iluzii. De cele mai multe ori, după o înfrîngere, fraza **«echipa noastră n-a jucat la valoarea ei reală»** este nelipsită.

Și-atunci? Atunci, acesta este primul «schimb» în următoarea ștafetă a iluziilor, care se încheie, aproape cu regularitate matematică, și cu rezultate aproape identice, în etapa următoare.

Dacă ar fi să judecăm superficial valoarea fotbalului nostru și am echivala această valoare cu echipa națională, am putea face următorul calcul: echipa noastră națională a fost clasată pe locul 16 în clasamentul neoficial al cunoscutei reviste franceze **«France Football»** și, la urma urmelor, locul n-ar fi chiar atît de rău.

Acest mod de a gîndi lucrurile e, însă, de două ori superficial.

În primul rînd, echivalența **valoare a fotbalului = echipă națională** oferă doar o oglindă relativă, nemaivorbind de faptul că exclude privirea în PERSPECTIVĂ, adică singura care interesează un punct de vedere cît de cît serios.

În al doilea rînd, clasamentul european, chiar dacă e alcătuit de o publicație serioasă ca **«France Football»**, nu poate oferi o bază absolută de discuție. E suficient să includem în calculul acestui clasament acel 0—6 cu Budapesta — dacă vrem să ne menținem în cadrul discuției de fond — pentru a obține un cu totul alt loc în clasamentul european, loc favorizat de altfel și de «complexul francez» în fața surprinzătoarei noastre victorii la Paris.

Care e, deci, valoarea reală a fotbalului românesc?

Dacă ne gîndim la valoarea «operativă», adică raportată la **standingul** internațional actual, sîntem nevoiți să acceptăm că ea e scăzută. Argumentația e simplă și poate să se limiteze **la absența consecventă a echipei noastre naționale și a echipelor de club fruntașe nu numai pe podiumul marilor competiții, dar chiar și în faza lor cît de cît... selectă.**

Dacă ne gîndim la valoarea «istorică», adică raportată la graficul general al echipei naționale, sîntem, de asemenea, nevoiți să admitem **că fotbalul nostru** — prin prisma echipei naționale, cel puțin — **este în declin.** În acest sens e suficient să folosim două repere (1934 și 1952) pentru a ne da seama de refluxul «tricolorilor» noștri. În 1934 **ne-am calificat** în turneul final al «Cupei Jules Rimet», pierzînd la limită în compania Cehoslovaciei, finalistă în cele din urmă, iar în 1952 am pus în dificultate, la Turku, tot în joc oficial, echipa Ungariei, considerată pe atunci «cel mai bun team al tuturor timpurilor». Ni se va putea obiecta că e vorba tot de două înfrîngeri. Dar cum poate fi comparată o înfrîngere în fața Ungariei cu una în fața Turciei, a Elveției sau chiar în fața echipei R.D. Germane pe teren propriu?

Se pune firesc întrebarea: **ce se întîmplă cu fotbalul nostru?** Problema este extrem de complexă. Încercarea de a explica poziția actuală a fotbalului românesc doar prin «carențele» în pregătirea echipei naționale ar fi echivalentă cu metoda arhicunoscută a struțului, ea putînd fi justificată doar prin nevoia de a asigura un cadru festiv startului în retur. La urma urmei, **echipa noastră națională — cu rezultatele ei mereu criticate — reprezintă astăzi mai mult decît baza de mase din care provine.**

Încercarea de a explica totul prin viața nesportivă a jucătorilor, prin pregătirea insuficientă a antrenorilor, prin incompetența unora dintre conducătorii de cluburi este cu totul insuficientă și — trebuie s-o spunem — derutantă.

Este în afară de orice îndoială că, în ultimii zece ani, de pildă, viața sportivă, fără să fie exemplară, n-a înregistrat scăderi deosebite.

Este în afară de orice îndoială că gradul de pregătire a antrenorilor, fără să fie strălucit, n-a înregistrat scăderi.

Este, de asemenea, în afară de orice îndoială faptul că în cazul conducătorilor de cluburi se constată, cel mult, unele «rodări», de pe urma unei... fatale experiențe.

Și-atunci?

Un lucru e cert: valoarea promoțiilor de juniori scade de la un an la altul. Promoția U.E.F.A. 1960 — de pildă — cu Pîrcălab, cu Gane, cu Năftănăilă etc., sau cea din 1962 — un alt exemplu — cu Ghergheli, cu D. Popescu, cu Dumitriu și cu toți ceilalți se situează mult deasupra promoției 1967. (Doar unii specialiști apropiați și cîțiva ziariști din preajma echipei naționale de juniori 1967 ar putea rosti numele celor 11 jucători care au format echipa națională în jocul prim — sau al doilea — cu Ungaria). Zilele trecute, din întîmplare, mi-a căzut în mînă dosarul taberei de juniori din anul 1939, de la Brașov, condusă de antrenorul C. Braun-Bogdan. Parcurgînd lista în cîteva minute, am și izbutit să formez echipa taberei. Sînteți curioși, desigur: **Stănescu Valentin (Savu, Budan) — Mladin, Costică Marinescu, Novac — Zilahi, Șiclovan — Paraschiva, Torjoc, Radu Florian, Filotte, Stoian etc.**

Interesant, nu? O adevărată echipă națională. Din juniorii unei singure tabere! Cred că ar fi inutil să mai demonstrăm că promoțiile de juniori sînt mereu mai slabe.

De ce oare?

În primul rînd, pentru că se joacă mai puțin fotbal. Un complex întreg de factori a determinat acest lucru. Școala, mereu mai pretențioasă, școlarii, mereu mai numeroși, ofensiva sporturilor mai simple, televizorul, reducerea obiectivă și colosală a suprafeței de joc pentru copii, fără compensațiile firești, subminarea aureolei de fotbalist, uneori prin «concursul» excesiv al unor cronicari sportivi, toate acestea au determinat îndepărtarea copiilor de fotbal.

Bineînțeles că în aceste condiții e foarte greu să ții pasul progresului internațional în fotbal. Anglia și R.F. a Germaniei, finalistele de la Londra, au mari școli de fotbal pentru copii; Portugalia, a treia clasată, atunci cînd resimte lipsa, se aprovizionează din... afară; U.R.S.S. poate alege oricînd din cei aproape 3 milioane de jucători și așa mai departe...

Ce se întîmplă, în schimb, la noi?

Steaua nu izbutește, de vreo cinci ani, să găsească,în întreaga țară, un «vîrf de atac».

Argeșul va fi nevoit să-și «roteze» aproape întreaga echipă, pentru că l-a pierdut pe Ioachim Popescu.

Dinamo a «acuzat» lipsa lui Frățilă mai mult decît Torino catastrofa de la Superga.

Și între timp?

Între timp am cultivat cu seninătate ideea că numai Oană a «îngropat» echipa națională, că numai Teașcă ar fi fost capabil, singur, s-o învie, iar recent — că o echipă venerabilă ar fi capabilă să facă minunea care întîrzie.

Și adevărul?

Adevărul e că în momentul de față nu putem ține pasul dezvoltării fotbalului mondial. Iar principala lipsă e ABSENȚA ȘCOLII ELEMENTARE A FOTBALULUI, a acelei școli elementare care să înlocuiască maidanul născător de jucători prin intermediul iluziilor legate de numele ilustru al unui Baratki sau Bindea.

Ce am făcut pentru a suplini dispariția imensului gazon natural al maidanelor?

Aproape nimic. Taberele de copii și juniori sînt doar paleative. Fotbalul nu se învață în două-trei ore pe săptămînă și în cadrul unei lecții a cărei densitate face ca 25 de elevi să «asiste» la exercițiul a trei sau patru colegi.

Acum zece ani au existat la noi așa-zisele SMTCF-uri, școli medii tehnice de cultură fizică, cu ceva mai puțin Socrate, cu ceva mai puține retroversiuni, dar cu foarte multă specializare. SMTCF-urile, așa modeste cum au fost, au oferit țării noastre o minunată echipă de gimnastică (de două ori bronz: la Melbourne și la Roma) și o generație întreagă de handbaliste campioane mondiale.

La startul noului sezon aș vrea să visăm crearea cît mai rapidă a primei școli medii tehnice de fotbal, a cărei misiune — pe lîngă pregătirea școlară curentă și adecvată a elevilor — să fie **organizarea timpului lor liber în favoarea fotbalului.** Avem convingerea că deschiderea unei asemenea «școli cu program special» ar contamina imediat multe centre cu adevărat fotbalistice pentru crearea unor școli similare.

Neacceptarea acestei idei ar plasa în zona vorbelor goale critica faptului că la ora actuală avem 3 000 (!) de echipe și **numai 300 (!)** de antrenori activi. Iar succesul noii promoții — de care sîntem siguri — va determina, în cele din urmă, și completarea bazei materiale, care, deocamdată, se menține pe linia raportului deficitar amintit în cazul antrenorilor.

URNIREA BAZEI DE MASĂ — iată marele deziderat al fotbalului nostru... Mare și, în același timp, de strictă urgență. Pentru că publicul nu e dispus să aștepte. Și pentru că fotbalul, spre deosebire de arta cinematografică, nu beneficiază de festivaluri în care se premiază, spre consolare, și «cele mai bune generice».

STEAUA sau ARGEȘUL ?

Astăzi începe returul. Cele 14 etaje ale clasamentului încep să vibreze. Sperăm ca aceste vibrații să fie amplificate de un plus de tempo, de un plus de vigoare, de un plus de inventivitate tactică, pentru forțarea eficace a dispozitivelor defensive, pe care le dorim, de asemenea, cît mai bine organizate în baraje de valoare internațională.

Deocamdată, elementul cel mai palpitant al campionatului rămîne duelul Steaua-Argeșul. Iată de ce am dat acest titlu «uverturii» returului, oferindu-vă, totodată, două fotografii de Cupă ale protagoniștilor (Paul Romoșan a fost la Făgăraș, iar Ion Mihăică s-a deplasat la Sibiu — cei doi fotoreporteri ai revistei noastre surprinzînd astfel — sus — o imagine cu Constantin, D. Nicolae și D. Popescu, iar jos, o alta, cu Ivan — îngenunchiat, Ilie Stelian, Barbu și Coman).

Bineînțeles că titlul acestei pagini urmează doar poziția în clasament. Nu ne îndoim că Farul și cele două Universități așteaptă să se înscrie, cît mai curînd, în replică.

Succes!

JIUL ȘI FORMULA „ARGINTULUI VIU“

Scriam în numărul 14/1966 al revistei, după revenirea mult dorită în divizia națională A, că Jiul trebuie să redevină o echipă fruntașă în fotbalul românesc.

Ce au realizat Jiul și antrenorul său Coidum (promovat în divizia A odată cu echipa) în acest interval de timp?

În ediția 1966—67 a campionatului, primul după revenirea în plutonul de elită al soccerului nostru, participarea a fost concretizată printr-o figură mai mult decît onorabilă. Nu ne referim la locul ocupat în clasament (la mijlocul lui), ci la ceea ce a reușit o proaspătă promovată prin *noul* adus dintr-o categorie inferioară! Amintiți-vă acel senzațional 7 : 0 cu «stegarii» din Brașov... Ritmul sufocant al înaintării «minerilor» a fost marea surpriză pentru senatorii de drept ai primei divizii. Jiul manifesta o poftă de gol remarcabilă, dovadă fiind primul loc ocupat în final în clasamentul neoficial al eficacității înaintărilor.

La mai puțin de un an de la promovare, Libardi, Martinovici, Peronescu, vizau loturile naționale în care de astfel au și figurat mai tîrziu.

În acest complex de existență fericită se încheia deci participarea de debut în categoria A.

Tocmai de aceea, în pragul ediției actuale a campionatului național, suporterii echipei se așteptau la un progres sub toate aspectele. Iată însă că, în cazul «Jiul» (ca și, în general, în fotbal), cele mai fundamentate raționamente se dovedesc de multe ori inexacte.

În lotul cu care Jiul pornea să confirme un bun cîștigat, au apărut nume noi, anonime: Achim, Covaci, Naidin, Talpai, Georgevici. Antrenorul Coidum, consecvent principiilor care i-au asigurat reușita în ediția precedentă, a perseverat în ideea de a imprima debutanților același «*ritm de argint viu*», participarea alternativă a întregii echipe la fazele de atac sau apărare prin dispariția posturilor fixe. În momentul cînd facem aceste aprecieri, fenomenul de «transplantare pe viu» este în plină desfășurare. Unul din meritele lui «Fane» Coidum este tocmai lucrul din mers, în plin campionat, cu oameni de proveniență diferită, aduși la același numitor comun.

Să analizăm așadar «materia primă» cu care Jiul asaltează apropiatul retur al campionatului și perspectivele ce se desprind pentru viitoarea sa existență. Vom folosi ordinea oferită de fotografia lotului în care primul, de la stînga la dreapta, în rîndul de sus, este antrenorul ȘTEFAN COIDUM. Îl urmează STOICHIȚOIU, rezervă de fundaș lateral; ambițios și cu dorința de afirmare, poate constitui în orice moment un real «pericol» pentru titulari. TALPAI, un adevărat fundaș modern, este unul din stîlpii apărării. Fundașul central GEORGEVICI, cu comportări extreme, are la activ meciuri mari, dar și... goluri pe conștiință. «Perechea» sa STOCKER a cîștigat mult în experiență, însă tehnica sa mai trebuie șlefuită. TONCA și POP, ambii fundași, sînt deocamdată rezerve, dar posibilitățile lor nu le justifică postura în care se complac. Mai ales Pop! Fundașul lateral stîng MIHAI, în oarecare regres, pe care îl dorim de cît mai scurtă durată. Ultimul din rîndul de sus, minusculul SANDU, mijlocașul cu suflu inepuizabil, în ciuda gabaritului său redus, impune prin combativitate și dăruire în joc. În rîndul de jos predomină înaintașii. ACHIM, înlocuitorul lui Martinovici, nu are complexe de inferioritate, deși vine de la o echipă de categoria C. PERONESCU este decanul de vîrstă al echipei. Ajuns la apogeu, Marin Peronescu a devenit un om de bază al înaintării. Alături, debutantul COVACI, venit direct din regiune. Pînă în prezent, o evoluție firească, laudativă. Portarului ION VASILE se pare că nu-i surîde rolul de rezervă, dovadă repetatele lui tendințe de a părăsi echipa. Titularul pe acest post este ZAMFIR, căruia prezența fără intermitențe în 11-le de bază i-a asigurat o valoare mulțumitoare. Mijlocașul LIBARDI are dificila sarcină de organizator al jocului. Este omul cel mai potrivit pentru acest rol, mulțumită unei valori de ansamblu incontestabile. Tributar cîtorva etape de suspendare, «vîrful» IONESCU a pierdut pentru un timp mandatul de titular pe care îl vizează acum cu toată convingerea. În sfîrșit, extremul stînga NAIDIN, după un debut timid, tinde să devină o extremă valoroasă.

Ne spune ea singură, această înșiruire de nume, în ce constă viitorul Jiului? Răspunsul este riscant, dar nu imposibil de dat. Atîta timp cît formula «*argintului viu*» va persista în atenția antrenorului, atîta timp cît băieții aceștia — fără nume cu rezonanță — vor ști să renunțe în favoarea fotbalului și, în sfîrșit, atîta timp cît nu vor exista intervenții inoportune din afară, succesul nu îi poate ocoli mult timp pe purtătorii tricourilor alb-negre.

Fotoreportaj de Aurel DULA

PERONESCU

LIBARDI

Pe terenul din Petroșani, în plină iarnă, pregătirea... carului verii.

NICOLAE PETRESCU

TEHNICA?

O FLOARE PE CARE NU ȘTIM S-O CREȘTEM

Să vorbim, deci, despre tehnică.

Rep.: Ce părere aveți despre nivelul tehnic al fotbaliștilor noștri?

N.P.: Amin judecata de valoare, in favoarea uneia de constatare. Și la noi, ca peste tot, există, din punct de vedere tehnic, trei categorii de jucători. Prima: categoria jucătorilor cu aptitudini de... felinitate, hai să zicem, sud-americană. Aici intră Dobrin, Pîrcălab, Ivansuc, Kallo, Dumitrache, Jercan, Axente, Domide și alții. A doua categorie aparține unei tehnici mai... nordice: Iancu, Koszka, Dan, Oaidă, Mateianu chiar, și, iarăși, alții. În sfîrșit, a treia categorie aparține tipului intermediar: Gergheli, Chivu, Grozea, Soo, Voinea etc.

Rep.: Bineințeles că alegerea se indreaptă spre...

N.P.: Nu, te rog. Alegerea nu trebuie să fie determinată de considerente estetice sau sentimentale. Randamentul pentru joc al tuturor celor trei categorii este, sau poate fi, acelaşi. Partea ciudată e că unii dintre noi, seduşi de cîteva individualități rarisime, ca de pildă Eusebio, ii cerem «felinului» să fie și «nordic», iar «nordicului» să fie... felin, nemaivorbind de faptul că ii dispreţuim, in fundul sufletului nostru, pe cei din categoria intermediară.

Rep.: Și de-aici?

N.P.: De-aici, o gravă greşeală pedagogică. Nu insistăm in dezvoltarea calității sau calităților dominante, principiu modern in pedagogie, ci continuăm să ne ocupăm mai mult de părțile slabe, care, la o anumită virstă, orice ai face, tot slabe rămin. Vaczi, de pildă, care a ajuns in echipa națională trăgind numai cu dreptul — dar ce drept! — ar fi pierdut timpul ocupîndu-se in primul rînd de dezvoltarea piciorului sting, care, din foarte slab, ar fi ajuns să fie doar slab... Dar, această atitudine filantropică față de părțile slabe este «ajutată» și de unele erori pe care le comit unii cronicari care, folosind ironia la adresa unei categorii de jucători sau a alteia, contribuie la despersonalizarea multora.

Rep.: Deci?

N.P.: Trebuie să dezvoltăm prin toate mijloacele calitatea dominantă și să nu ne mărginim la «impănarea» ei cu «cite ceva din celelalte». Să renunțăm, o dată pentru totdeauna, să-i cerem lui Gergheli să aibă «priza» la minge a lui Dobrin, iar lui Dobrin să-i reproşăm că n-are viteza lui Pîrcălab. În fotbal, a insista prea mult acolo unde n-a dat natura este nerentabil.

Rep.: Cum apreciați, in general, tehnica jucătorilor noștri?

N.P.: Am să încep prin a face o afirmaţie care ar putea să surprindă. Oricit vi s-ar părea de ciudat, noi avem, printre «vîrfuri», mai mulți jucători rafinați tehnic decit englezii. Din păcate, această abilitate nu prea este... armată. De cele mai multe ori jucătorii noştri de finețe tehnică au o felinitate de pisicuță, iar fotbalul mare presupune... tigri.

Rep.: Ce jucător român s-a apropiat mai mult de ceea ce considerați un «tigru» in fotbal?

N.P.: Ivansuc a intrunit calitățile unui «tigru», dar, din nefericire, atit el,cit și alții, a beneficiat de nenumăratele posibilități pe care fotbalul nostru le oferă tuturor celor care vor să se rateze ca jucători.

Rep.: Cum vedeți creșterea unui tineret fotbalistic?

N.P.: Prin sprijinirea centrelor cele mai productive.

Rep.: Vă referiți la orașele de tradiție?

N.P.: Aş vrea să semănăm cartofi acolo unde cresc cartofi. Fotbalul nu se dezvoltă în marile metropole. Londra nu dă jucători mari. De asemenea, mi-e teamă de aşazisele centre de tradiție, in care fenomenul de suprasaturaţie naşte un criticism periculos. Am multă incredere in oraşele mai mici. Oraşele prahovene, Făgăraşul, Cîmpia Turzii, iar dintre cele mai mari, Reşița, unde nu a apărut suprasaturaţia. În sfîrşit, cred în tinerețea fotbalistică a oltenilor.

Rep.: Care e cheia spre tehnică?

N.P.: E vorba de chei. Dar «cheia-cheilor» e ca micii noştri fotbalişti să poată avea «in spate» măcar o jumătate din orele pe care Corso, de pildă, le-a dăruit acestei flori rare...

Rep.: E greu...

N.P.: Totul e să vrem...

C.BRAUN-BOGDAN

TACTICA?

O PROBLEMĂ DE CONȘTIINȚĂ

Antrenorul emerit C. Braun-Bogdan nu mai are nevoie de prezentare. El a consacrat peste patruzeci de ani fotbalului și a făcut-o cu o pasiune reală. Iată de ce oaspetele nostru este un «enciclopedist» al fotbalului, gata oricind să furnizeze reporterului orice fişă din marele labirint al balonului rotund. În rîndurile care urmează vom schimba citeva păreri... tactice cu apreciatul nostru antrenor emerit. Iubitorii fotbalului își aduc aminte, desigur, că acum aproape zece ani, Braun a creat acel suplu 3—3—4 la U.T.A., valorificind «dintr-un foc» capacitatea polivalentă a «veteranului» Petschovschi și setea de mişcare a tinerilor din față; această idee tactică a făcut să salte spectaculos destul de modesta valoare de ansamblu a echipei arădene. Dacă ne mai gindim că acel 3—3—4 a «simțit» moderna distribuire a forțelor lui 4—3—3, cea mai utilizată aşezare astăzi, in lume, ajungem la concluzia că «moş Braun» a ştiut să privească inainte fără să omită experiențele trecutului.

Aşadar:

Rep.: **Ce părere aveți despre armele tactice ale echipelor noastre?**

B.: Au un calibru foarte redus.

Rep.: **De ce?**

B: Principala cauză este lipsa de disciplină a jucătorilor noştri.

Rep.: **Cu alte cuvinte...**

B.: **În puține** cuvinte: driblăm cind trebuie să tragem, și tragem cind trebuie să driblăm.

Rep.: **De ce?**

B.: Din cauza climatului de neseriozitate. Care determină bunul plac. La noi tactica nu are din ce trăi. Deoarece tehnica, pentru marea majoritate a jucătorilor noştri aşa-zis talentați, e un scop in sine.

Rep.: **Nu te supăra că insist, dar sînt nevoit să întreb iarăşi: de ce?**

B.: Pentru că jucătorii noştri — cei mai mulți, repet — sint niște petrecăreți pe gazon. De dragul unui «număr» personal, sînt dispuşi să anuleze cu seninătate efortul unei întregi combinații tactice.

Rep.: **Cum explici această zeflemea fotbalistică?**

B.: Intrăm intr-un domeniu care depăşeşte discuția despre tactică.

Rep.: **Dacă o ajută, înseamnă că nu o depăşeşte.**

B.: Lipsa de disciplină tactică poate fi sancționată, desigur. Cred că un Hamrin, dacă ar vrea să se «distreze» cu portarul advers, ar pierde trei sferturi din veniturile sale lunare. La noi, un Dumitriu sau un Ivansuc n-ar risca aproape nimic. Dar aşa nu se poate. Dacă disciplina tactică nu e o problemă de conştiință, ca de pildă la fotbaliştii — sindicalişti din Anglia, care se simt datori să joace unul pentru altul, din solidaritate profesională, atunci indisciplina tactică trebuie să fie o problemă de sancțiune necruțătoare. Din păcate, insă, doctorul Ivansuc nu riscă mai nimic, iar «Nichi» Dumitriu — nici atît, pentru că, deocamdată cel puțin, nu are cine să-l inlocuiască. Şi chiar dacă ar exista acel cineva, ața tot s-ar rupe; e suficient ca duminica următoare **acel cineva** să joace mai slab, pentru ca Dumitriu, de pildă, sau altul, să reintre in drepturile sale, care nu au niciodată contraponderea... datoriilor.

P.S. *După acest scurt «schimb de păreri» n-am mai considerat util să «adîncim» problemele tacticii...*

„ICARII“ NOȘTRI PE RAMPA

VIRGINIA BONCI

„Greșesc la ... decolare“

«Germina» (numele de zburătoare al Virginiei Bonci pe aeroportul ștachetei mici) e tare necăjită. Greșește la ultimul pas al elanului, adică tocmai la decolare. Îl lungește și, astfel, atacă ștacheta într-o poziție nedorită: lăsată pe spate.

— Fără această greșeală, capitală, nu m-ar despărți atîția centimetri — șapte! — de 1,80 m, — recunoaște «Germina».

— Fii practică! Nu mai greși și ai să poți porni în urmărirea Ritei Schmidt. E drept, o să-ți fie cam greu s-o ajungi, pentru că ea, se pare, este o rachetă cu mult mai multe trepte decît ne-am fi închipuit!

— Așa este! Anul trecut, la Praga, am ocupat locul III cu 1,68 m. Printre învinsele mele figura și Rita Schmidt. Reușise 1,64 m. Nu o lua nimeni în seamă. Acum, însă, lucrurile s-au schimbat. Ea a devenit săritoarea nr. 1 a lumii!

— De sală...

— Nu contează! Ea își pregătește un debut în aer liber cu un collier de perle veritabile: 1,82 m... 1,83 m... 1,84 m... și acum, recent, 1,85 m. Ce altă săritoare nu și-ar dori asemenea podoabă?!

— Ascensiunea Ritei nu trebuie să te descumpănească. Aveți aceeași vîrstă, cam aceeași înălțime și...

— Antrenorul meu, profesorul Constantin Dumitrescu, a observat că progresele mele sînt încetinite de insuficienta forță înmagazinată în piciorul de bătaie. Tehnica — mi-a spus dînsul — o am foarte bună. Și am introdus în antrenamente lucru pentru forță. Dar, fapt curios, cu cît îmi crește forța în piciorul de bătaie, cu atît se lungește și ultimul pas al elanului. Decolarea o fac, spre înălțimi mari, tot lăsată pe spate...

— Este vorba de un fel de nod gordian!

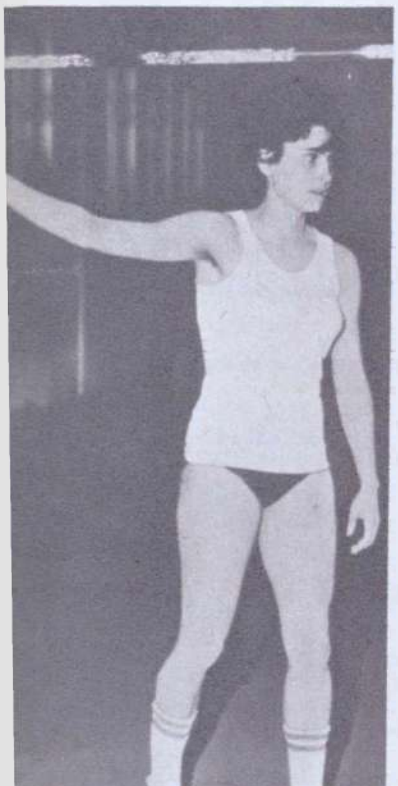
— Rezolvarea acestei probleme este extrem de dificilă, dar imediat după găsirea «soluției macedoniene» toată chestiunea ni se va părea cît se poate de simplă!

— Cînd e vorba de antrenorul Constantin Dumitrescu, sînt optimist. Iată de ce cred că nu peste mult timp vei intra în... zona Ritei Schmidt!

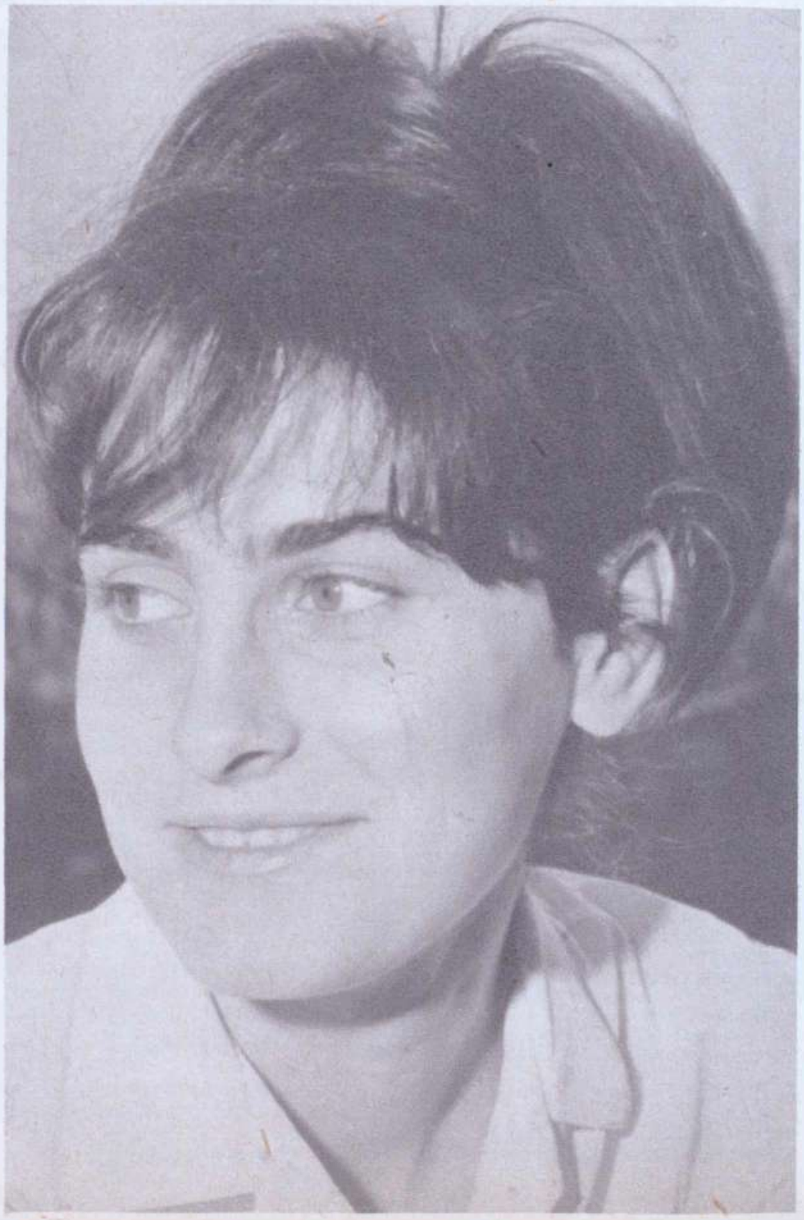
•

Virginia Bonci a făcut cunoștință cu «atletismul de tăbliță» la Craiova, în urmă cu șase ani. În 1964, antrenată de profesorul Ioan Rinderiu, obține prima victorie la un concurs al liceelor cu program special: 1,45 m. Este momentul de răscruce: îndrăgește meșteșugul icarilor. După doi ani «Germina» ajunge să fie «cineva». Izbutește un 1,60 m la Cîmpulung Muscel. Profesorul Rinderiu îi întrevede elevei sale perspective — cum se spune — frumoase, dar sub altă îndrumare: aceea a profesorului Constantin Dumitrescu. «Costel» acceptă, însă pune condiții: renunțarea definitivă la «foarfecă» și adoptarea «ventralei». La prima încercare, «Germinei» îi crapă obrazul de rușine: 1,45 m. La a doua încercare, după trei luni, aceeași capotare: 1,35 m. «Firma» lui Constantin Dumitrescu începe să fie boicotată. Costel nu se dă bătut. Mărește considerabil timpul său de lucru zilnic. Studiază, observă, experimentează. Greșeala trebuie înlăturată. Este vorba de o greșeală. Materia primă e de cea mai bună calitate. Vine și anul 1967. «Germina» decolează de 18 ori (de 8 ori în străinătate). Cele mai frumoase zboruri la Groningen (1,72 m) și Oslo (1,73 m) — recorduri naționale de junioare (v.r. — 1,71 m — aparținea Ericăi Stoenescu din 1966). Cel mai slab — o capotare — la Cluj: 1,50 m (la campionatele naționale de juniori; titlul îl cîștigă Erica Stoenescu). Vine și anul olimpic. 1968. «Germina» se impune cu 1,70 m, 1,71 m și 1,72 m ca prima săritoare a lumii. Aproape două luni deține supremația. Apare, însă, uluitoarea rachetă «Rita». În laboratoarele lui Constantin Dumitrescu se lucrează zi și noapte pentru îndepărtarea defectului ivit la racheta «Germina». Încă o «treaptă» și... distanța, în locuri, dintre Germina și Rita se va micșora (n.b.- la ora actuală, Virginia — locul VI în lume).

...Virginia Bonci a lăsat în urmă atletismul de tăbliță cu burete. Își pune acum probleme ce se cer rezolvate precis și rapid la nivelul de creier electronic. Fiecare zi economisită poate însemna în acest an olimpic încă un milimetru, iar economia de milimetri va avea un cuvînt de spus la Ciudad de Mexico. Fără greșelile de la decolare, racheta «Germina» ne va furniza multe satisfacții. Să-i urăm succes în munca constructorului!

Virginia Bonci, *recordmana României la săritura în înălțime (junioare): 1,73 m (în aer liber) și 1,72 m (în sală).*

Paginile de atletism:
HORIA CRISTEA
Fotografii: PAUL ROMOȘAN

CONCURSUL INTERNAȚION[AL] ATLETIC DE SALĂ

Ce contează o plachetă sau o diplom[ă]

ɔE LANSARE

ȘERBAN IOAN

„De-aș birui încă 60 de kilograme!“

În atletismul nostru, săritura în înălțime bărbați poate fi asemuită cu o operă în două acte. Primul: scurt, cu o distribuție numeroasă — corul, care cîntă cam pînă la 1,95 m. Al doilea act: lung, cînd pe scenă rămîne un singur interpret, a cărui arie durează din ce în ce mai mult. De pildă, în 1967, aria săritorului a ținut în sală pînă la 2.06 m, iar în aer liber pînă la 2,11 m. Anul acesta, în stagiunea de iarnă. solistul a urcat pînă la 2,09 m (la ora cînd scriem rîndurile; la ora cînd apar rîndurile. cifra ar putea să fie 2,10 m — 2,12 m). Ce va face solistul în stagiunea de vară, în stagiunea olimpică? Dorind să aflăm răspunsul direct de la sursă, am stat de vorbă cu interpretul ariei săritorului. După ce și-a pliat aripile, el ne-a declarat:

«La 2 mai voi împlini 20 de ani. Măsor 1,93 m și cîntăresc 87 kg. Dacă aș mai da jos cîteva kilograme de pe mine și aș adăuga cca 60 la bara cu care fac genuflexiunile, adică s-o duc pînă la 180 kg, ar fi perfect: m-aș putea număra și eu printre «icarii» de mare altitudine. Am debutat în atletism, în proba mea, acum șapte ani: 1,45 m. Ascensiunea a fost neîntreruptă (1962 — 1,64 m; 1964 — 1,83 m; 1964 — 1,97 m; 1965 — 2,03 m) pînă în 1966, cînd datorită lipsei de forță (cu o bară de 60 de kilograme pe umeri îmi tremurau genunchii) am coborît la 2,01 m. Nefiindu-mi indiferent acest lucru, am luat hotărîrea de a-mi prezenta pasiunea mea pentru atletism, pentru săritura în înălțime, altui antrenor: profesorul Constantin Dumitrescu. Nu a fost un act de lașitate, ci unul de curaj, de maturitate. Dacă eram sentimental, poate eram și eu înregistrat pe lista «deceselor» premature în atletismul nostru. Dar nu am fost sentimental. Primul concurs de sală în 1967, în pregătirea noului meu antrenor, s-a soldat cu 2,00 m. Ultimul, în martie, cu 2,06 m. Sezonul în aer liber mi-a adus mari satisfacții: multe concursuri încheiate cu 2,07, 2,08, 2,09, 2,10, iar unul — cu egalarea recordului național: 2,11 m. Ce voi face în acest an? Repet: dacă voi căpăta o forță care să-mi permită să fac genuflexiuni cu o bară de 180 kg, atunci îi voi face plăcere antrenorului meu, adică voi sări 2,15 sau chiar mai mult. La asta se adaugă însă și schimbarea elanului. Anul trecut am avut un elan din cinci pași. Pînă m-am obișnuit cu ritmul, puțini ar fi crezut că-l voi egala pe Cornel Porumb. Anul acesta, profesorul Constantin Dumitrescu mi-a indicat un elan din șapte pași. Deci, alte eforturi pentru însușirea noului ritm. Dacă nu ar fi și obligațiile profesionale — reușita la examenele de la Politehnică; sînt student în anul III al facultății de construcții auto — aș năzui, în momentul de față, nu la 2,15 m, ci la 2,20 m. Cifra este captivantă, comparativ cu cifrele cu care sîntem obișnuiți noi, în ceea ce ne privește (cu extrem de puține excepții (Iolanda Balaș, Mihaela Peneș, Viorica Viscopoleanu, Lia Manoliu, Șerban Ciochină). La Ciudad de Mexico, aș vrea să obțin cel puțin punctul pe care l-a cucerit Ioan Soeter în 1952, la Olimpiada de la Helsinki».

În atletismul nostru sînt antrenori care se pricep să reanimeze sportivii. Fără transplantări. Prin pasiune, prin competență. Unul din aceștia (foarte puțini la număr, din păcate; nu știm al cui o fi păcatul!) este profesorul Constantin Dumitrescu. Cînd sar elevii săi, — te aștepți la recorduri. Sare Virginia Bonci — record! Sare Cornelia Popescu — record! Sare Șerban Ioan — record! Este și asta o premisă care să ne ducă la concluzia că un salt al lui Șerban Ioan dincolo de 2,15 m n-ar fi ceva extraordinar.

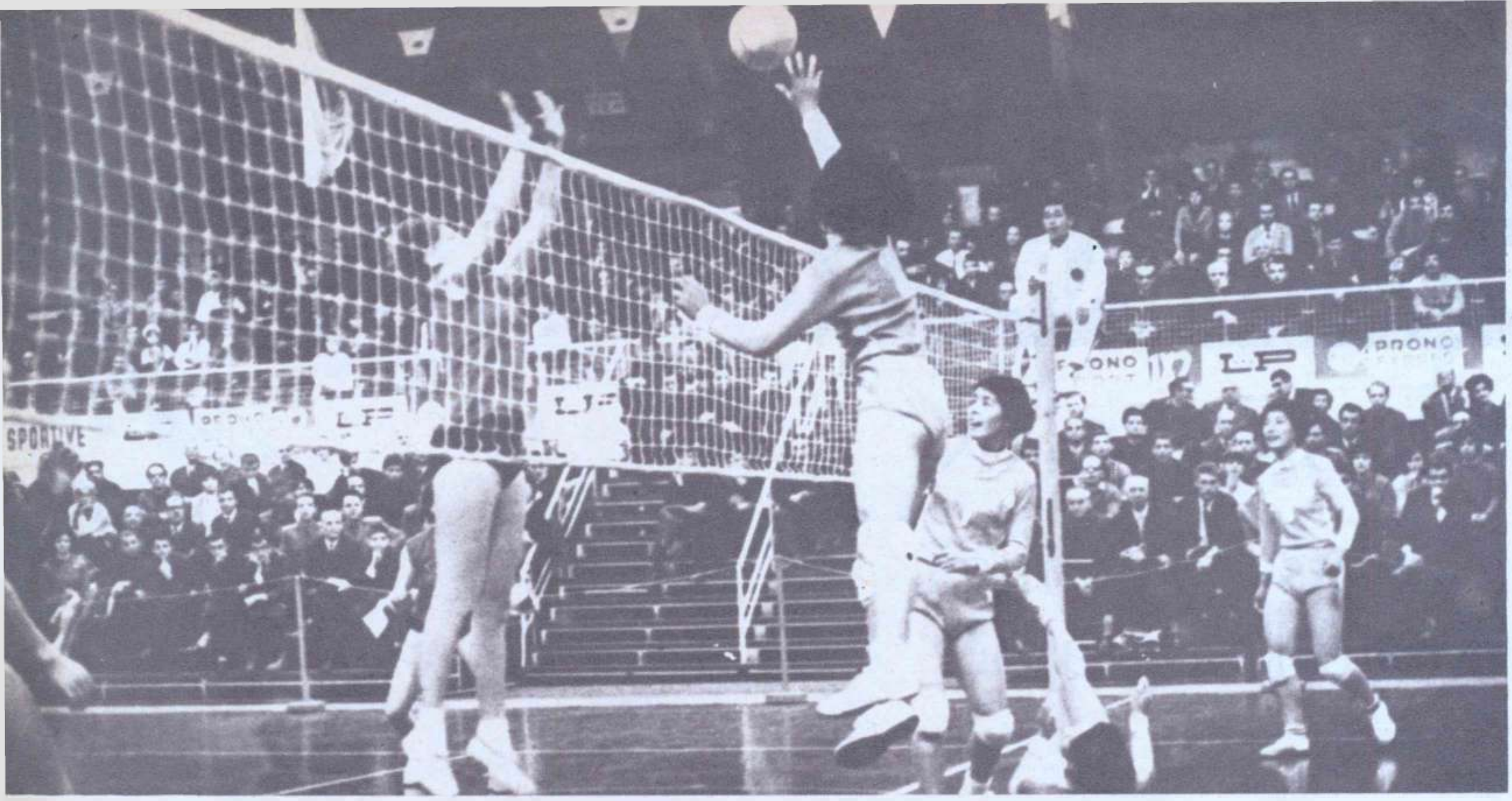
Sala Steaua din Capitală. Lume multă în tribunele metalice. La start — concurenți puțini. Mai puțini decît anunță programul. Lipsesc atleții cehoslovaci, lipsesc românii Șerban Ciochină, Viorica Viscopoleanu, Ana Sălăgean, Valeria Bufanu, Maria Pandele, Virginia Bonci. Primii patru sînt angajați în întreceri peste hotare (dacă pe ai noștri nu-i interesează un concurs la București, cum o să-i intereseze pe alții?); Maria și Virginia — în tribune. Virginia are însă motivare: gipsul de la piciorul drept! În ciuda acestor absențe, întrecerile au fost interesante. Valeriu Răuț devine al treilea triplusaltist român «peste 16 metri» (la Madrid, Șerban Ciochină, recordmanul național, nu depășise 15,93 m!!!); Dinu Piștalu ocupă locul întîi la prăjină, nu cu mult, dar înaintea polonezului Wladimierz Sokolowski și recordmanului nostru Petre Astafei; Coman Agapie, nici o dată «om de lot», i-a spulberat la 50 m plat pe cei aduși în litiere la locul de concurs, pe «oamenii de lot»; săritura în înălțime, prin Șerban Ioan și Erica Stoenescu, a învins filmele seriale de la televizor, atît sîmbătă, cît și duminică (păcat că recordurile de 2,09 m și 1,72 m au rămas intacte!); inginerul Constantin Semen și-a transplantat o nouă tinerețe și a reușit 1,95 m la înălțime (el se gîndește chiar la ce va fi dincolo de 2 metri!). S-a bucurat mult Semen. Viitorul inginer Șerban Ioan l-a felicitat pentru succes. Semen s-a bucurat din nou. L-a felicitat campionul și recordmanul național! Dar nu l-a felicitat nimeni de la federația de specialitate. Dumnealor, de la federație, erau atît de prinși de alte celea, încît nici n-au băgat de seamă că pentru Semen (locul II — III) și alții nu au mai fost plachete și diplome. Și ce mult s-a întristat Semen! Cît a muncit pentru o diplomă sportivă. Dar nu i-a dat-o nimeni, deși o merita!

Șerban Ioan, *recordmanul României la săritura în înălțime (juniori) și corecordman la seniori: 2,11 m (în sală — 2,09 m).*

Șerban Ioan execută o desprindere spectaculoasă la indicația antrenorului său, profesorul Constantin Dumitrescu.

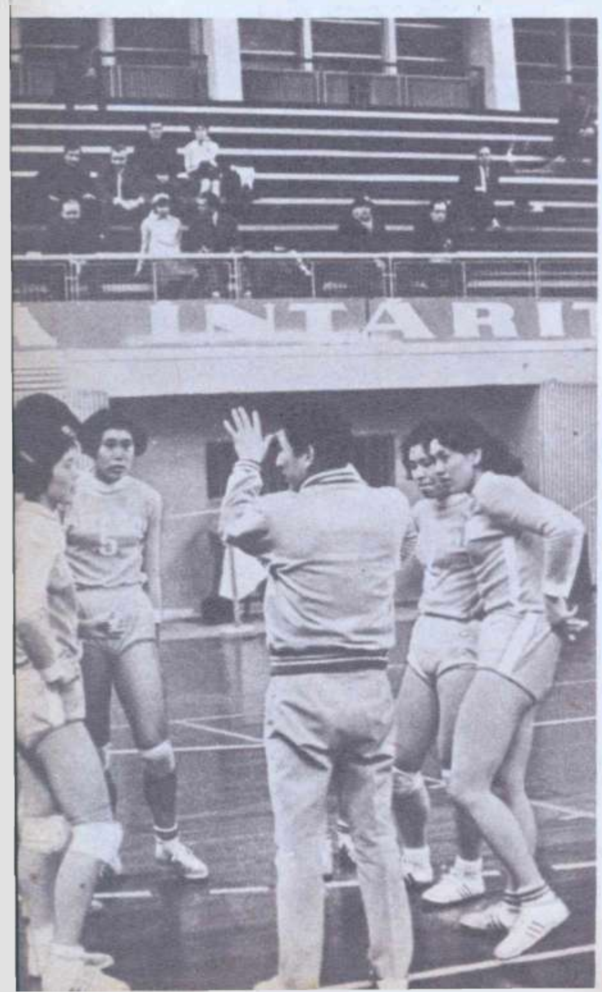

Yukiyo Kojima (nr. 2) trage sub privirile căpitanului echipei, Suzue Takayama (nr. 1). Fază din meciul Dinamo—Hitachi (0—3).

„DERUTA“ UNUI ANTRENOR ȘI... *MOMENTUL ADEVĂRULUI*

Antrenorul Shigeo Yamada dă indicații elevelor sale.

Așteptată cu mult interes, vizita echipei japoneze Hitachi — de fapt **team**-ul care constituie osatura echipei olimpice de volei a «Țării Soarelui-răsare» — a justificat pe deplin interesul. Și asta nu numai pentru că voleibalistele japoneze au învins cu scoruri severe toate echipele ce le-au fost opuse, ci pentru jocul lor — adevărată demonstrație de virtuozitate

Un interviu cu Yamada Shigeo, antrenorul echipei Hitachi (virtualul antrenor al reprezentativei Japoniei pentru Mexic) s-a dovedit deosebit de interesant și relevator. Yamada nu este profesor de educație fizică, ci, pur și simplu, un iubitor al voleiului, fost jucător la Hitachi, care, văzînd și.. filmînd, a tras concluzii pentru sine și pentru alții,devenind din funcționar al trustului Hitachi — care, în treacăt spus, produce de la ac de cusut pînă la cargouri de zeci de mii de tone — un antrenor ce vrea să repete performanța lui Hirofumi Daimatsu, cel care a dus echipa Japoniei la cucerirea titlului mondial și olimpic. Evident, am început a cere informații despre voleiul japonez.

— Probabil, știți că în Japonia nu există echipe profesioniste de volei, nici antrenori specializați în școli pentru a conduce astfel de echipe. Voleiul se practică încă pentru divertisment.

— Pînă la un anumit punct...

— Fără îndoială. Pînă începe selecția. O selecție riguroasă. Ca antrenor pornești ca într-un business. Federația nu-și asumă riscuri decît cînd devii rentabil. Cel mai greu e să găsești fete cu talie potrivită. La noi, o jucătoare cu peste 1,75 cm este o uriașă, dat fiind faptul că media înălțimii feminine în Japonia este de doar 1,56 m. Cît privește aria de răspîndire a voleiului la noi, ea este greu de precizat. Se joacă cam peste tot. Cred că avem peste 5 milioane de voleibaliste. Echipele mai bune, din care se va forma echipa olimpică, sînt Nichibo, Yashyka, Khambo, Toyosbo, Hayaskhane și, bineînțeles, Hitachi.

— Speranțele dv. pentru Mexic?

Yamada a evitat răspunsul direct, cu o politețe într-adevăr... japoneză.

— Vedeți, turneul întreprins de noi în Polonia, Cehoslovacia și România a reușit, pot spune, să mă deruteze. Sînt pur și simplu neliniștit. Mă găsesc în postura unui comandant care și-a pregătit minuțios bătălia, pentru ca pînă la urmă să constate că adversarul său se predă de la primele... mingi. Nu-mi pot explica cum de le-am bătut pe «europene» atît de ușor, cînd ele au toate condițiile pentru a fi excepționale, și, în primul rînd, talia înaltă.

— Sînt bine cunoscute calitățile jucătoarelor japoneze. Sînt calități înnăscute sau...?

— Nouă, japonezilor, ne place să luăm lucrurile în «foarte serios». Cînd unei fete i se pune problema selecționării, ea acceptă conștient o serie de privațiuni — ca și antrenorul ei. În ceea ce mă privește, am un copil de trei ani, dar nu-l văd decît o dată pe lună, în fugă. Acest exemplu este, cred, edificator. După lucru, jucătoarele de la Hitachi se odihnesc în camerele special repartizate, apoi fac un antrenament de 3—4 ore, în zilele de sărbătoare antrenamentul durînd peste 8 ore. Pentru ele voleiul este totul. Lumea înconjurătoare dispare. Fără îndoială că lucrurile nu pot merge la infinit așa. Cînd îmi dau seama că acest adevărat ritual obosește, mergem împreună la dans, la concerte etc. Calitățile jucătoarelor noastre nu sînt înnăscute, există poate o predispoziție, dar totul se bazează pe antrenament. Fetele se consideră tot timpul în antrenament: calcă mai mult pe vîrfuri, fac primul pas imediat ce se schimbă culoarea la stop, fac exerciții de citirea inscripțiilor de pe un tren în viteză etc.

— Printre spectatorii din sala Floreasca l-am văzut și pe antrenorul echipei sovietice, G. Ahvlediani.

— Este firesc. Noi așa am ajuns unde sîntem. Văzînd, înregistrînd și filmînd. Asta nu ne deranjează. La 1 aprilie, echipa U.R.S.S. va veni în Japonia. I-am spus lui Ahvlediani că de pe acum camerele de luat vederi sînt pregătite.

Revin la întrebarea despre Mexic. Încolțit din nou, de data asta Yamada zîmbește caracteristic.

— Olimpiada din Mexic... ei bine, ne vom pregăti să menținem galoanele obținute pînă acum. Echipa noastră este însă prea tînără și lipsită de experiență. Din vechile jucătoare din 1964 nu mai există nici una. Tocmai de aceea am venit în Europa: pentru o verificare. Turneul acesta m-a derutat însă. Nu știu ce să mai cred. Sîntem noi într-adevăr atît de buni sau... echipele de club românești s-au înțeles să nu ne pună probleme?

Ce puteam să-i răspund la o asemenea întrebare? Dacă ar ști că n-a fost nici o înscenare, că, din păcate, nu am avut ce oferi japonezelor! Au pierdut un singur set, la Rapid, învingînd, dezinvolt, echipa noastră campioană, Dinamo, cu un 3—0 în 40 de minute, cînd organizatorii credeau că japonezele sînt obosite după meciul cu Rapid. Dar japonezele sînt inepuizabile și poate că tocmai în asta constă secretul lor.

Iar dacă pentru antrenorul japonez turneul în România s-a soldat cu o... «derută» — neștiind ce să mai creadă — pentru noi el a coincis cu... «momentul adevărului»: adevărul despre voleiul nostru feminin, umbră a ceea ce a fost el altă dată, cînd o echipă chiar de talia lui Hitachi n-ar fi plecat de la masa noastră cu mîna goală.

Sever NORAN

Maestrul sportului Mihai Albu nu are nevoie de o recomandare specială. Cei 10 ani în reprezentativa țării, selecționarea sa în echipa Europei, cît și adevăratele sale demonstrații de virtuozitate — ultima în meciul cu Olympia Ljubljana — 35 de puncte marcate! — îl recomandă cu prisosință, creîndu-i chiar o anume aureolă de care Mihai Albu se detașează voit, de teama egocentrismului, pentru a rămîne el însuși: sportivul modest, muncitor, conștiincios la antrenamente, dăruit sportului pentru care a făcut o pasiune: baschetul.

Cu MIHAI ALBU

despre

GLOBE TROTTERS

MINI - BASCHET

DAVID și GOLIAT

transplantul BARNARD

...și un MARE TURNEU

Adevăr sau legendă, ori și una și alta, baschetul s-a născut într-un oraș din statul Massachusetts (SUA), ca fruct al fanteziei sau ingeniozității unui profesor, J. Naismith, care a agățat un coș într-un copac, oferind elevilor săi un divertisment inedit. De atunci au trecut aproape 8 decenii și mirajul noului joc a cucerit lumea.

Cît privește existența lui pe meleagurile noastre, baschetul urmează să împlinească în curînd o jumătate de secol de la implantul său anodin, prin anul 1920. De la simplu divertisment menit să îmbine — cum ar spune Vergilius — **utile cum dulci** — utilul cu frumosul — el a devenit un sport de primă strălucire. În acest context era firesc să cer interlocutorului, în primul rînd, să prefigureze destinele baschetului.

— Am convingerea — a început Mihai Albu — că acest sport va ajunge la universalitate, «morbul» lui căpătînd cu vremea o virulență sensibil egală cu «morbul fotbalului». O dată cu anii, baschetul va cîștiga teren tocmai din pricina micșorării terenurilor de sport în marile orașe, în care «colosseum»-urile se retrag, făcînd loc terenurilor mici. Baschetul tinde, spre deosebire de alte sporturi, spre crearea «atletului perfect»: îndemînare, fantezie, ingeniozitate, suplețe, viteză, robustețe. Cu un cuvînt, virtuoși ai sportului. Cînd spun acestea, mă gîndesc la «Harleem Globe Trotters», la «Simmenthal» sau «Real Madrid». Iar pentru ca destinul baschetului să fie împlinit, sînt convins că el va avea peste tot o largă bază de mase.

— Vă gîndiți și la mini-baschet?

— Da, în primul rînd. Eu aș califica mini-baschetul drept «invenția secolului» în destinul «macrobaschetului». Marele secret al baschetului american rezidă tocmai aici: în mini-baschetul care oferă o specializare timpurie, încă de la 8-10 ani, cînd tehnica se însușește organic. Înălțimea

— Fiindcă a venit vorba de înălțime: ce coeficient îi acordați în ansamblul condițiilor generale, pe care trebuie să le întrunească un baschetbalist? Credeți că viitorul va aparține... giganților?

— Înălțimea joacă un rol important, dar nu e hotărîtoare. Spre exemplificare, vă ofer cîteva mostre: cei mai buni conducători de joc se... opresc de regulă la 1,86—1,88 m. Daneu, din echipa Iugoslaviei, are 1,86 m. Celebrul Bob Cousy (SUA), socotit cel mai mare produs al baschetului modern, are tot 1,86.

Încerc o glumă.

— Se pare că celebritățile preferă această înălțime. Și dv. aveți tot 1,86. E o cifră... fatidică?

Interlocutorul meu zîmbește cu condescendență, semn că n-a gustat gluma, luînd-o poate drept ironie. Continuă cu exemplele:

— Stevenirs, excelentul conducător de joc al echipei «Racing de Malines», pe care o văd finalistă în CCE, are doar 1,83 m, iar Sakandzelidze (URSS) — 1,88 m. Să nu se înțeleagă din cele spuse de mine că sînt împotriva giganților. Adevărul e că o echipă este cu atît mai redutabilă, cu cît știe să combine înălțimile și să le folosească la locul potrivit.

— Ce ați spune despre un baschet pe categorii de înălțime? De pildă, categoria mică — pînă la 1,80 m, mijlocie pînă la 1,95 m — și mare — peste...

— Ar fi anost. Farmecul baschetului constă tocmai în lupta dintre giganții de la panou cu... felinele care se strecoară, fentează, speculează și înscriu. Dintotdeauna, lupta dintre un Goliat și un David a licitat spectaculosul.

— Cum vă explicați nivelul ridicat al baschetului din SUA, URSS, Iugoslavia, Spania, Italia?

— Factorul primordial — baza de mase, mini-baschetul în mod special. Apoi, existența unor te-

Spania și Italia, printre țările cu un baschet bun. Și mai e și Belgia. Pentru acestea aș găsi însă și o altă explicație: infuzia de elemente străine, provenite îndeosebi din SUA: la Simmenthal — Bradley, cel mai bun la Tokio și Chubin (SUA); la Real Madrid: Wolf, jucător de culoare, foarte înalt și Raymond, ambii din SUA; la Racing — Fox (SUA) și celebrul Koraci (Iugoslavia). Această infuzie este un fel de, ca să mă exprim plastic, «transplant Barnard». Un alt factor este, desigur, tradiția. Deși cunoscut la noi din anii '20, baschetul își formează o adevărată tradiție abia din anii '51—'52. O surpriză ne rezervă într-un viitor apropiat baschetul chinez, care se joacă în proporții de nebănuit. Într-un oraș ca Shanhai sînt peste 200 de echipe. Cînd F.I.B.A. va recunoaște China, ierarhia valorilor baschetului va cunoaște, dacă nu o schimbare de lider, cel puțin una de outsider.

— Întrevedeți îmbunătățiri actualului regulament?

— Desigur. Toate menite să superdinamizeze jocul. Pe această linie s-au făcut, nu de mult, modificări privind regula faulturilor și punerea mingii din lateral, fără a mai da-o arbitrului, uneori.

— Ce părere aveți despre viitorul baschetului nostru? Sîntem într-o cursă non-stop, spre perfecționare, batem pasul pe loc, sau...?

— Impresia mea este că ocuparea acelui nesperat loc V la Helsinki a dus la un entuziasm creator. Bate un vînt nou în baschetul nostru, aș spune, în «națională» ponderea deținînd-o elementele tinere.

— Aveți vreo propunere?

— Multe. Formulez doar una: organizarea unui turneu cu echipa noastră într-o țară cu un înalt nivel baschetbalistic. Nu vreau să fiu malițios, dar hocheiștii au fost în Canada, fotbaliștii în Brazilia și, precum se vede, s-a creat o tradiție „să vină precum se duc". Ce ar fi să încercăm un turneu și cu naționala de baschet? Sînt sigur că această tradiție sumbră ar fi ruptă.

— La anul vor avea loc «europenele»...

— Doriți un pronostic? Sper ca, cel puțin, să ne menținem pe locul cucerit la Helsinki. Aș vrea însă să spun că, în ierarhia europeană, distanțarea începe să se facă la... sutimi de secundă, ca la Grenoble, în unele probe olimpice. Diferența între echipa Poloniei (locul 3) și a R.D.G. (locul 14) este de nesesizat.

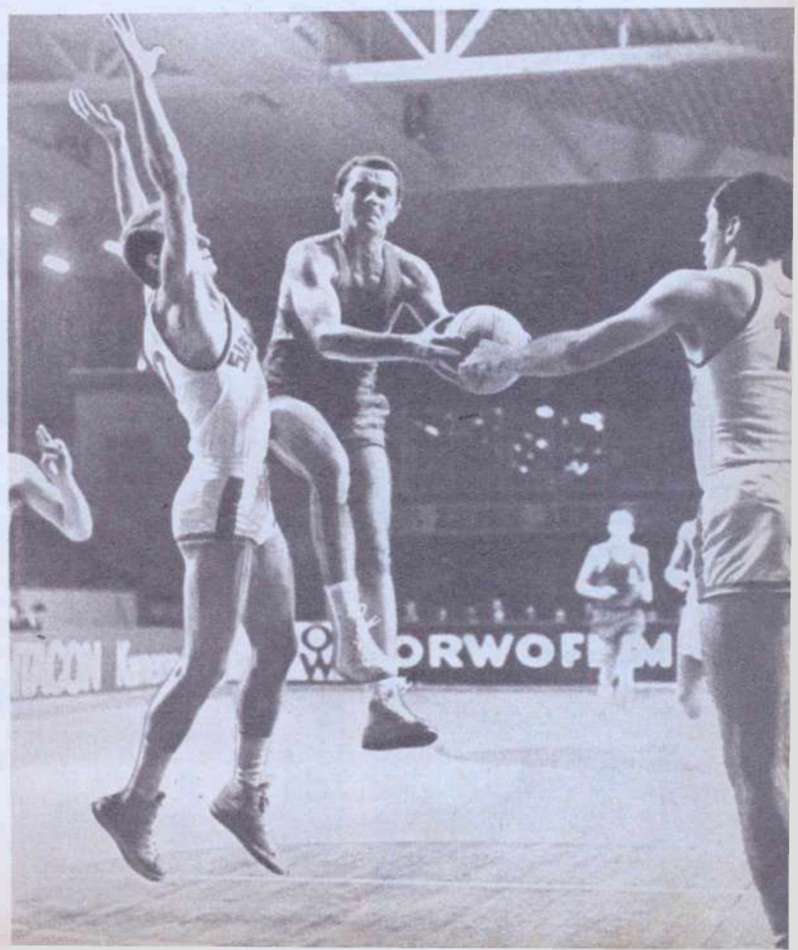
— Și, pentru a încheia, un divertisment: care amintire din activitatea de baschetbalist vă este cea mai scumpă?

— Fără îndoială că jocul în «Reprezentativa Europei», din cadrul «Festivalului european de baschet».

. . . cînd, sub «bagheta» antrenorului francez Busnel, s-a integrat rapid într-o orchestră care avea să execute cu o artă de nedescris simfonia baschetului.

S. N.

O fotografie din albumul lui Mihai Albu: fază din meciul de neuitat pentru el dintre «Reprezentativa Europei» și Simmenthal Milano.

„Panțuru nu poate face mi

NICOLAE NEAGOE

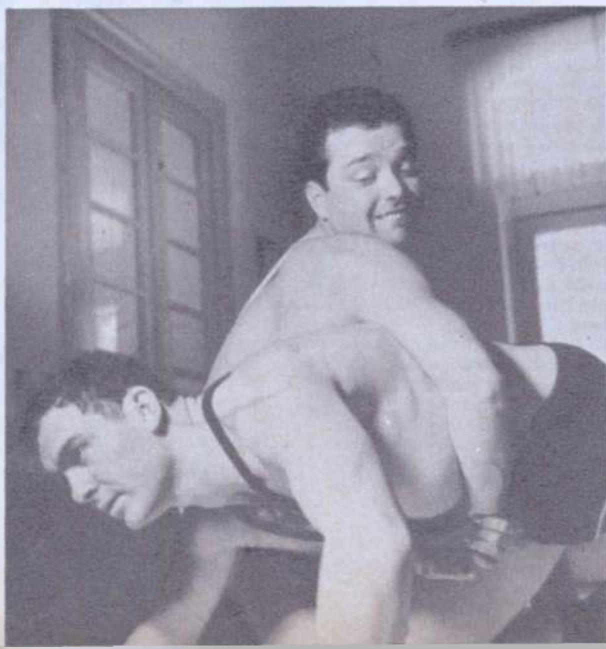
26 de ani, 1,82 m înălțime, 90 kg. Este sinăian sută la sută. De profesie strungar, la Uzina metalurgică Sinaia, Neagoe urmează cursurile clasei a XI-a, la seral. Și el, întocmai ca și Panțuru, a jucat în «tinerețe» fotbal. La început (1956) în echipa de juniori a asociației «Carpați Sinaia», iar mai apoi, din anul 1960, în echipa mare a aceleiași asociații, unde a fost mult apreciat pentru calitățile sale deosebite de stoper. În anul 1961 a abandonat fotbalul în favoarea altei mari pasiuni: luptele, descoperite ca un sport «excepțional» cu prilejul unei Spartachiade de iarnă. Bine dotat din punct de vedere fizic, Neagoe reușește chiar din anul debutului său la lupte un merituos loc 3, la campionatele naționale de juniori, disputate la Reșița (categoria 78 kg). În anul 1962, este declarat campion regional la cat. 87 kg, iar un an mai tîrziu — campion regional la cat. 97 kg. Cel mai bun rezultat al său la lupte îl constituie, însă, locul 4 obținut la campionatul național ediția 1967 (cat. 97 kg).

În bob s-a suit pentru prima oară, alături de Panțuru, în 1965, iar rezultatele pe care le-a obținut în această ramură de sport pot reieși urmărind evoluția sportivă a lui Ion Panțuru.

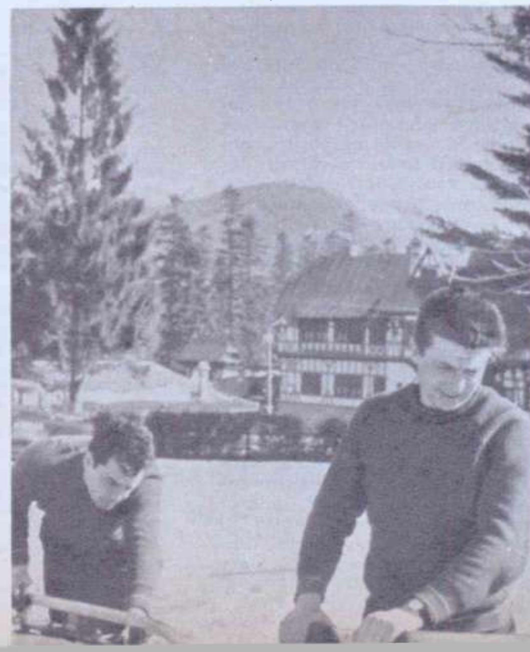
Ion Panțuru în postura de apărător al buturilor echipei de fotbal «Carpați Sinaia»

Frînarul lui Panțuru, Neagoe este și luptător. Iată-l la un antrenament punîndu-l în dificultate pe Marcel Cristea.

Șlefuirea patinelor înaintea coborîrilor este o treabă migăloasă pe care Panțuru și Neagoe o fac cu toată convingerea.

M… olim… cesc…

...ni“

...GOE)

ION PANȚURU

33 de ani, 1,74 m înălțime, 72 kg, căsătorit. Este originar din Comarnic, dar cei mai mulți ani din viață și i-a petrecut la Sinaia. Strungar, proaspăt absolvent al Școlii de maiștri, este îndrăgit de întregul colectiv unde își desfășoară munca profesională: Uzina metalurgică Sinaia.

Sportul l-a cunoscut prin intermediul fotbalului. A jucat în echipa de juniori a uzinei «Tractorul» din Brașov (1950), apoi la «Metrom», iar din 1956 la «Carpați Sinaia». Ca fotbalist s-a consacrat pe post de portar.

Bobul l-a pasionat, de asemenea, din copilărie. Dar nu s-a urcat pe o «mașină» specială decît în anul 1959, cînd a și ciștigat «Cupa începătorilor», oferită de Consiliul regional UCFS Brașov. Deosebit de talentat și cu reale calități de conducător (este și un foarte bun conducător auto), Panțuru, ca bober, a făcut progrese spectaculoase, fapt care l-a situat în atenția selecționerilor. În 1963, la campionatul mondial de la Igls, Panțuru, avîndu-l ca frînar pe Maftei ocupă locul 10. În 1966, la campionatele europene, se situează pe locul 6, iar la mondiale, pe locul 5. Consacrarea lui pe plan internațional a survenit în 1967, cînd, la campionatele europene de la Igls, cucerește împreună cu Neagoe, Maftei și Hristovici locul 1 la bobul de 4 persoane și locul 2 la bobul de 2 persoane. Cît despre anul acesta, succesele au continuat începînd cu campionatele europene.

...pentru cei doi medaliați ...acasă la Panțuru, la o

Un aspect inedit de familie. Nușa (soția), Nușu (Ion Panțuru) și Tomiță (motanul favorit al celor doi soți).

Dedicăm aceste două pagini echipajului nostru de bob 2 persoane, medaliat cu bronz la J.O. de la Grenoble. Ion Panțuru și Nicolae Neagoe, mesageri români ai sporturilor de iarnă, au reușit la Alpe d'Huez cea mai bună performanță românească olimpică din toate timpurile (ne referim, bineînțeles, la Olimpiadele albe) și pentru aceasta îi felicităm și le urăm «la mai mare»!

* *

Pe cei doi sportivi români i-am intîlnit la Sinaia, de data aceasta dezamăgiți de condițiile atmosferice nefavorabile, care nu le-au permis să-și etaleze virtuozitatea și în campionatele naționale de bob.

L-am vizitat pe Panțuru acasă și, în fața unor cești aburinde de cafea, am încercat să aflăm cîte ceva din bucuriile și necazurile acestui valoros conducător de bob, ca și din bucuriile și necazurile frînarului său, Neagoe, prezent și el la această mică reuniune.

«Încălzirea» discuției am făcut-o prin a aborda problema la ordinea zilei, campionatul național. Panțuru, de obicei puțin vorbăreț, se înfierbîntă...

— Păcat. Am fi avut prilejul să mai facem cîteva coborîri. Dar s-a încălzit brusc. Pîrtia este moale. Așa a fost și la Alpe d'Huez. Coborîrile se amînau de la o zi la alta. Norocul nostru, al concurenților, a fost iluminatul pîrtiei, care ne-a permis să începem probele în nocturnă sau de dimineață, de vreme, cînd mai era încă întuneric, dar și ger. Altfel...

— Cu toate amînările, desigur, neplăcute, la Alpe d'Huez ai avut și satisfacții.

— Nu atîtea cîte s-ar putea crede. Acolo, în Franța, am încercat doar două bucurii. Prima, la antrenamente, cînd Monti, care m-a urmărit special în virajul 11, ca să vadă cum trec, a venit la mine și m-a felicitat. A doua am avut-o urmărind la televizor, filmate, cursele noastre la bobul de 4. O ocazie unică. Am văzut toate coborîrile de la cap la cap, iar echipajul nostru, spre deosebire de celelalte — am putut să-mi dau seama — nu a atins, pe tot parcursul, nici o singură dată mantinela. A mers șnur. Și bine a mers și în viraje. Toți concurenții străini, prezenți și ei în fața micului ecran, la capătul cursei noastre, filmate, au prins să aplaude. Cred că am roșit de plăcere. Într-adevăr, am mers bine.

— Atunci cum se explică acel loc 4?

(De data aceasta răspunsul ni-l dă Neagoe).

— Dacă Panțuru a roșit de plăcere, noi, echipierii lui, am lăsat capetele în jos. Plecările le-am avut foarte slabe. Și plecările ne aparțineau nouă. Pe primii 30 m, am împins bobul cu o încetineală de melc. Și asta a reieșit cît se poate de pregnant din film. Pentru încetineala de pe cei 30 m, Panțuru nu are nici o vină. Din timpul pierdut de către noi, el a recuperat pe parcurs. Dar minuni nu putea face. Pe viitor va trebui să exersăm mai bine plecările. Să fim mai iuți. La Olimpiada de la Grenoble nu am cucerit o medalie de bronz, ci am pierdut... două medalii de aur. Și asta nu o spun eu. Au spus-o toți cei care ne-au urmărit și chiar rivalii noștri direcți.

Afirmația lui Neagoe nu este exagerată. Îi priveam pe cei doi sportivi din fața noastră avînd întipărită pe chipuri o umbră de tristețe. Automat, cele auzite de la Neagoe le-am asociat declarației făcute cu cîteva ore mai devreme de către Hariton Pașovschi, antrenorul principal al boberilor.

«În Alpe d'Huez s-au cronometrat coborîrile și pe porțiuni. La 30 m, la 500 m, la 1 000 m și, bineînțeles, la capătul celor 1 500 m ai pîrtiei. Dintre concurenții cu pretenții la titlu, noi, pe primii 30 m, am realizat cele mai slabe timpuri. Pe restul porțiunilor am fost, e adevărat, mai tari ca ei. Numai că sutimile de secundă pierdute din plecare n-au mai putut fi recuperate decît doar în parte. Cu o plecare de 4,52 sec. (foarte slabă), în prima manșă, la bobul de 4, ne-am situat pe locul 6, pentru ca în manșa a doua, primii 30 m să-i parcurgem și mai deplorabil: în 4,63 sec. Și totuși, chiar în această situație, am reușit să urcăm pe locul 4. Dacă am fi realizat măcar acel 4,52 sec. pe primii 30 m și în manșa a doua, locul 3, și deci a doua medalie de bronz, ne-ar fi revenit, cu siguranță. Elvețianul Wicki — al III-lea clasat — a obținut în final un timp cu numai zece sutimi de secundă mai bun ca al nostru.

Cei trei echipieri ai lui Panțuru nu au suficientă viteză în împingere. Și faptul este explicabil. Neagoe realizează 13 sec. pe 100 m, Maftei 12,8 sec., iar Hristovici 13,5 sec., în timp ce de Paolis, frînarul lui Monti, aleargă suta de metri în 11,1 sec., iar Durthaler, frînarul lui Thaler, în 11,3 sec. Și timpi mai buni obțin și echipierii lui Floth (R.F.G.), Wicki (Elveția) și ceilalți. Dacă reușim să rezolvăm problema parcurgerii primilor 30 de metri ai pîrtiei într-o viteză mai mare, în mod practic, Panțuru poate ciștiga fără emoții orice întrecere de bob».

Discuția cu Panțuru și Neagoe a continuat aproape o oră. Am mai vorbit despre Monti, prietenul bun al lui Panțuru, despre pîrtiile de la St. Moritz, de la Igls, despre proiectele lor de viitor și frunțile celor doi interlocutori s-au descrețit. Panțuru, ne-am dat seama, este o fire optimistă. Și optimismul lui ne dă garanția viitoarelor succese.

G. ȘTEFĂNESCU

PENTRU CA BOBUL SĂ SE POATĂ DEZVOLTA

PROPUNEM:

1. Cu ani în urmă exista la Rîmnicu Vîlcea o pîrtie de bob despre care astăzi nu se mai poate vorbi. Această pîrtie să fie reamenajată.

2. La Comarnic există în rîndurile tineretului o preocupare deosebită față de această ramură de sport. În mod neoficial se organizează aici, anual, un număr apreciabil de concursuri pe pîrtii improvizate. Federația să sprijine organele locale pentru amenajarea, fără cheltuieli mari, unei pîrtii de bob de dimensiuni reduse.

3. Pîrtia din Sinaia să fie prelungită, în sus, cu aproximativ 500 m și să se scoată porțiunea de la actuala sosire, care este complet expusă razelor soarelui și deci dezghețului.

4. Amenajarea, undeva la mare altitudine (eventual la Bîlea Lac), a unei porțiuni de pîrtie de aproximativ 100 m, pe care să se poată exersa plecările în cursă.

5. Să se dea o mai mare atenție întrecerilor de săniuțe și scheleton, și aceasta nu numai în Sinaia, ci pretutindeni unde există posibilități naturale de amenajare a unor pîrtii speciale.

6. Să se studieze posibilitatea construirii de boburi, săniuțe și scheletoane în țară și să se pună accentul în mod concret pe întrecerile rezervate tineretului.

Beatrice Huștiu

DE LA PRIMII PAȘI...

Încă din nr. 14, din luna iulie 1967 al revistei noastre, sub titlul «DISCUȚII MAI PUȚIN... CANICULARE» opinam (argumentat) pentru înscrierea la J.O. de iarnă a patinatoarei Beatrice Huștiu.

Aceasta a fost în iulie 1967. De atunci au trecut zile, au trecut luni, Beatrice Huștiu a fost înscrisă la J.O. de iarnă și iată că previziunile noastre au fost confirmate. În zilele Olimpiadei de la Grenoble nu a existat comentator de radio sau televiziune, nu a existat ziarist care să fi urmărit disputele celor aproape 1 500 de sportivi, angrenați în vîltoarea întrecerilor ocazionate de această magnifică manifestare sportivă, care să nu fi abordat în cronicile sale plăcuta surpriză prilejuită de gingășia și talentul micuței noastre reprezentante Beatrice Huștiu.

Fotografia este reprodusă din revista «PARIS MATCH» și o înfățișează pe Peggy Fleming — campioana mondială și olimpică la patinaj artistic — alături de reprezentanta noastră Beatrice Huștiu.

În «MIROIR DES SPORTS» din 18 februarie, de pildă, sub titlul «BEATRICE HUȘTIU — SUCCES DE AUR — LA LIBERE ÎN PATINAJUL ARTISTIC», trimisul special al publicației pariziene notează: **«O mică fată de 11 ani a venit special din România pentru a participa la marea sărbătoare mondială din Grenoble. Spectatorii au primit-o în triumf deși tehnica sa este — și e firesc — lipsită încă de o totală acuratețe. Ea posedă grația și ritmul care o anunță ca pe o viitoare zînă a gheții. Aceasta este Beatrice Huștiu: rețineți acest nume!»**

«PARIS JOUR» din 12 februarie inserează sub titlul «O MARE CAMPIOANĂ, MICA BEATRICE». ... **Este un copil în care specialiștii, in unanimitate, întrezăresc o viitoare campioană a lumii, o campioană olimpică...»**. Iar revista «PARIS MATCH», din 14 februarie, după ce face elogiul campioanei mondiale și olimpice Peggy Fleming, menționează în continuare: ...**«Al doilea triumf a revenit româncei Beatrice Huștiu. Dacă arbitrii nu s-au lăsat înduioșați și au notat-o destul de sever, publicul, stupefiat de anii săi, a ovaționat-o îndelung: ea are 11 ani...»**

Nu vom insista să reproducem și alte paragrafe din presa mondială, pe care o avem la îndemînă și în care numele lui Beatrice Huștiu formează obiectul elogiilor aduse talentului său. Cert este însă faptul că Beatrice e un autentic talent, iar în cazul că va persevera să se pregătească, să se desăvîrșească, cu un plus de insistență, nu peste mulți ani numele ei va putea fi în mod real alăturat titlului de campioană...

Dar, cine este Beatrice Huștiu? S-a născut la 2 septembrie 1956. Un copil slăbuț, fără poftă de mîncare, lucru care pentru părinți devenise de-a dreptul alarmant. La sfatul medicilor de a o pune pe fetiță, într-un fel sau altul, să facă mai multă mișcare, o colegă de birou de-a tatălui îi sugerează acestuia să-și înscrie copilul la patinaj. Și ca să-i vină în ajutor, «nefericitului» părinte, colega de birou îi dă o scrisoare de recomandare către Gheorghe Roncea, antrenorul de patinaj, un unchi de-al ei, cu rugămintea de a o primi pe Beatrice în rîndurile elevilor lui, și, dacă se va putea, să facă din aceasta o «mare campioană»...

Înarmat cu scrisoarea de recomandare a nepoatei, tatăl se prezintă cu fetița de mînă la antrenorul Roncea. Unchiul citește scrisoarea, se uită la Beatrice și... refuză în mod categoric să o primească în pregătire. **«Este încă prea mică, prea slăbuță, nu a început antrenamentul din vară, pe role. Acum este prea tîrziu. Poate la toamnă** — i-a spus Roncea tatălui lui Beatrice. Tatăl insistă. Fetița iese plîngînd din vestiarul patinoarului «23 August» și se oprește la cîțiva pași de mantinela care împrejmuiește gheața. Plînge cu sughițuri. Cineva o apucă de bărbie, îi caută privirea, îi zîmbește.

— Ce ți s-a întîmplat?

— Nu mă primește la patinaj.

— Și vrei să patinezi?

— Da!

— Patine ai?

— Nu!

— Dacă nu mai plîngi, îți dau eu patine și ai să patinezi cu mine.

Fetița cu lacrimile încă pe obraji, dar radiind de fericire, își trage tatăl de mînă, din vestiar, și-l aduce în fața domnului care i-a promis că o va învăța să patineze. Era antrenorul Fredi Fieraru, fostul campion al României la patinaj artistic-perechi. Și, într-adevăr, «Fredi» îi procură patine micuței Beatrice, iar la 7 ianuarie 1962 aceasta începe lecțiile de patinaj.

Dar Fredi Fieraru nu o va pregăti pe Beatrice decît o săptămînă. Gheorghe Roncea, văzînd fetița pe gheață, și dîndu-și seama că este vorba într-adevăr de un talent, revine asupra primei sale hotărîri și obține din partea mamei lui Beatrice semnătura de afiliere a micuței fetițe la clubul «Constructorul».

Beatrice găsește în patinaj «prietenul» de joacă, căruia în mod subconștient îi ducea dorul. Învață să alunece pe gheață mai ușor și mai repede decît oricare dintre ceilalți copii începători. Antrenorul Roncea este satisfăcut. Noua sa elevă nu numai că prinde cu ușurință uimitoare fiecare mișcare predată, dar, avînd un excepțional spirit de observație, începe să execute figuri și «desene» pe care le vede în repertoriul sportivilor avansați.

Acum, mîncarea nu mai este o problemă pentru micuța Beatrice. Amenințarea mamei că **«dacă nu mănînci, azi nu mergi la patinoar»** are efect de tonic. Beatrice începe să prindă contururi. Să se înalțe. Și progresează, progresează.

Beatrice a rămas în pregătirea antrenorului Roncea pînă în anul 1964. La cei 8 ani ai săi începuse să se impună pe oglinda de gheață, într-o asemenea măsură încît, antrenorul cehoslovac Karel Vosatka o apreciază ca pe un talent cu totul ieșit din comun.

În 1964, Beatrice se legitimează la clubul Dinamo. Noul său antrenor, Adalbert Horos, o preia cu convingerea intimă că Beatrice este copilul care îi va putea aduce cu adevărat satisfacțiile ce le visase o viață întreagă. Mai mult decît talentul, pe Horos îl încîntă seriozitatea și puterea de muncă a Beatricei. Figurile grele de școală nu o plictisesc. Pe un «opt», pe un «trei» este capabilă să stea ore în șir. Fără să obosească. Singură, nereușita unei execuții o indispune și de aceea insistă, insistă...

În 1965 Beatrice cucerește titlul de campioană la junioare II cu o diferență de 240 pct. (!) față de a doua clasată. Un an mai tîrziu, la vîrsta de numai 9 ani, Huștiu devine campioană la junioare I și în felul acesta ajunge cea mai tînără posesoare a categoriei a doua de clasificare din Europa și totodată și cea mai tînără campioană la junioare mari. În toamna lui '66, Beatrice asistă la concursul «Patina de aur» din Cehoslovacia și, intrînd pe gheață, atrage atenția specialiștilor. «Marele» Karl Schäfer (de zece ori campion mondial și de două ori campion olimpic) o apreciază ca pe un talent în patinajul artistic. **«O fată cu foarte, foarte multă personalitate»** — declară Schäfer. În același an, Beatrice debutează ca «internațională» la un concurs organizat la Moscova. Acolo, deși se clasează pe ultimul loc, la «libere» reușește să întreacă două concurente, iar la demonstrația de închidere a concursului, la care este invitată în mod special, e chemată de cinci ori de către public, ca să-și repete programul...

Anul trecut, în țară, Beatrice se urcă pe podium pe treapta a doua a campionatului senioarelor (pe primul loc s-a clasat multipla noastră campioană Elena Moiș). Acum Beatrice devine și cea mai tînără patinatoare senioară din lume.

Pentru sezonul 1967—1968 Beatrice Huștiu s-a pregătit cu o și mai mare seriozitate. A luat parte la nu mai puțin de trei concursuri preolimpice (Praga, Varșovia, Moscova). La Praga a fost invitată la demonstrația concurenților urcați pe podium, alături de alți doi invitați de onoare: campionul mondial Emmerich Danzer și campioana europeană Gabriele Seyfert. Ce a fost apoi la J.O. de la Grenoble, cunoașteți. Beatrice s-a clasat pe locul 29, din 32 de participante, în timp ce la figuri libere ea a întrecut la puncte 14 concurente, iar la locurile date de arbitri: douăsprezece sportive, obținînd, în clasamentul «liberelor», locul 20.

Beatrice Huștiu, la cei 11 ani și jumătate ai săi, nu mai este... copil. Este o patinatoare matură și așteptăm acum ca ea să confirme încrederea cu care a fost creditată nu numai de noi, ci de către toți specialiștii patinajului artistic mondial.

*

Așadar, Beatrice, lumea ți-a aplaudat gingășia și posibilitățile. Pînă la podium, după cum ai văzut, mai sînt de făcut mulți pași.

Să nu uiți asta...

G. ST.

„PĂSTRĂVII“ JOACĂ POLO

Știați că în București se desfășoară de mai mulți ani un campionat de polo rezervat copiilor? Că întrecerile celor mai mici poloiști au loc numai la bazinul acoperit Floreasca, iar campionatul se dispută tur (ianuarie-februarie) — retur (noiembrie-decembrie)? Că, în rîndurile copiilor bucureșteni, lupta pentru supremație a colegilor lor stîrnește un interes cu mult mai demn de luat în considerare decît cel pe care îl suscită printre noi, cei mai vîrstnici, disputele formațiilor din prima categorie a țării?

În ceea ce privește ultima afirmație pe care o facem, dacă vreți să-i verificați autenticitatea, mergeți, vă rugăm, într-o duminică dimineață, la bazinul acoperit Floreasca, și comparați-i atmosfera entuziastă cu ceea ce ați avut probabil ocazia să vedeți, la bazinul Dinamo sau la «Tineretului», la unul dintre cuplajele de polo ale celor mari. Ați putea obiecta că tineretul este entuziast prin excelență sau că se aprinde ușor. Nimic mai adevărat. Dar ca să se entuziasmeze, ca să se aprindă, trebuie neapărat să intervină cel puțin o scînteie. Scînteia care ia naștere din confruntarea echilibrului de forțe, din lupta dîrză dusă între competitori pentru fiecare minge. Or, privind meciurile piticilor, «scînteile» la care ne referim îți fură privirea întocmai acelora ale artificiilor din pomul de iarnă. Și te trezești dintr-o dată aplaudînd. Așa cum o face amplificat, la maximum, cohorta micuților spectatori.

Căror echipe le sînt adresate aplauzele? Pînă anul trecut, în campionatul copiilor la polo au fost angrenate 6 echipe; începînd însă cu actuala ediție, numărul a sporit la 7. Deci, cu numai 3 formații mai puțin decît numără campionatul republican de polo. Școala sportivă nr. 1, Steaua, Clubul sportiv școlar, Școala sportivă nr. 2, Progresul, Rapid și Dinamo (ultima debutantă în campionatul Capitalei) și-au ales reprezentanții din rîndurile copiilor de pe întreg cuprinsul Bucureștiului și se pare că tocmai în aceasta constă marea popularitate de care se bucură competiția amintită.

La sfîrșitul ultimei ediții a campionatului, victoria a surîs «steliștilor», dar nu fără emoții. La egalitate de puncte cu formația Progresul (30 p.), departajarea a fost decisă de golaveraj (106:11 față de 97:12). Comportări meritorii au avut și celelalte echipe, care, în noua ediție a campionatului, au și început de altfel să asalteze, și nu fără succes, pozițiile fruntașe ale clasamentului. Dovada? În turul noului campionat care s-a și încheiat, în fruntea clasamentului nu mai figurează de data aceasta nici Steaua și nici Progresul, ci Școala sportivă nr. 1, decisă, se pare, să facă totul pentru a nu mai scăpa titlul.

În campionatul Capitalei la polo-copii participă jucători pînă la vîrsta de 14 ani. O lună «peste», și, automat, micii poloiști sînt promovați în echipele de juniori. Așa s-a întîmplat că, la actuala ediție a campionatului, o seamă de tineri au trebuit să-și părăsească formațiile și nu fără păreri de rău. De la Steaua au promovat în echipa de juniori Virgil Pleșca, Dan Stăniloaie, Petrișor Columbeanu; de la Progresul — Radu Cocora, Constantin Manea, Dumitru Teodorescu; de la Școala sportivă nr. 1 — Alexandru Preda. Toți aceștia, deși abia au depășit vîrsta de 14 ani, sînt jucători cu «vechi» state de serviciu, care vor continua să se perfecționeze, să-și ridice măiestria sportivă în compania noilor lor colegi de joc, de astă dată însă în condiții de întrecere cu totul noi.

În campionatul de polo al copiilor se joacă de fapt un **minipolo**. Lungimea terenului este de numai 20 m, iar cele 4 reprize numără doar cîte 3 minute. În rest, regulile jocului de polo sînt cele care se aplică și echipelor de seniori.

După cîte am putut constata urmărind jocurile «piticilor», elevii și-au însușit bine materia. Pentru aceasta primesc aplauzele și stîrnesc entuziasmul.

1

2

3

Cîștigătoarea ultimei ediții a campionatului Capitalei la polo rezervat copiilor: FORMAȚIA STEAUA. De la stînga la dreapta, rîndul de sus: Radu Solomon, Valentin Mirea, Virgil Pleșca (căpitanul echipei), Francisc Crișan (antrenor), Ion Gheorghe, Petrișor Columbeanu, Alexandru Gheorghiu. Rîndul de jos: Adrian Volceanov, Mihai Balaban, Gheorghe Anghel, Aurel Nădrigea, Mihnea Lăzărescu. Lipsesc din fotografie Dan Stăniloaie și Paul Ionescu.

Într-o pauză dintre reprize, antrenorul Francisc Crișan și-a adunat «zmeii» cu care fixează acum noua ordine de... bătaie.

O fază de joc de la un meci al copiilor cu nimic deosebită ca interes și dinamism față de cele ocazionate de către partidele celor mari.

Foto: Ion MIHĂICĂ

MIRCEA DOBRESCU
face pronosticuri pentru MEXIC

GÎJU-argint, CIUCĂ și CHIVĂR-bronz

Desigur, nu l-ați uitat pe Mircea Dobrescu, minuscula dar teribila noastră mașină de pumni. O discuție despre box cu Mircică îți amintește de zilele lui bune. Vreau să spun că fostul nostru campion, bun cunoscător al problemelor pugilistice, atacă metodic și eschivează spectaculos în acest domeniu cu dezinvoltura cu care o făcea cu ani în urmă pe ring.

Într-o zi ne-a vizitat la redacție. N-am pierdut prilejul și l-am ... încolțit cu cîteva întrebări privitoare, bineînțeles, la sportul în care a strălucit.

Mircea Dobrescu în finala de la Melbourne. În dreapta, englezul Spinks.

— Ce loc crezi că ocupă boxul nostru în lume la ora actuală?

— Un clasament exact este foarte greu de alcătuit. Eu aș împărți boxul amator în două mari grupe. Una a echipelor din țările socialiste și alta a formațiilor din țările capitaliste. Prima grupă, din care, bineînțeles, facem și noi parte, este cea mai puternică. Reprezentativele Uniunii Sovietice, Poloniei, României, R.D. Germane, R.P.D. Coreene, Bulgariei, Ungariei și Cehoslovaciei dețin locurile fruntașe în clasamentul primei grupe. La ora actuală socotesc că boxul românesc se clasează în urma celui sovietic și celui polonez. Ceea ce vă spun nu este o noutate. Cu ani în urmă, situația noastră era aceeași. În prezent, o singură schimbare: scăderea valorică a echipelor Poloniei și României.

I-am auzit pe cîțiva dintre specialiștii noștri susținînd că boxul românesc ar fi acum superior celui polonez. Eu nu cred acest lucru. Iată de ce. Retragerea lui Pietrzykowski, Walasek, Drogosz, Pazdior, Kulej și a celorlalți ași din vechea reprezentativă poloneză s-a făcut cam în același timp cu retragerea lui Negrea, Linca, Ciobotaru, a mea etc. Ambele echipe au pierdut titulari greu de înlocuit. Și totuși, polonezii s-au echilibrat mai ușor. Dovada: la ultima ediție a «Cupei Europei» ei au participat la finală în compania echipei sovietice.

Cel mai aproape de valoarea reprezentativei Poloniei am fost noi în perioada anilor 1953—1957, cînd am avut, poate, cele mai bune garnituri de pînă acum. Atunci am încercat să atacăm poziția fruntașă a polonezilor. La această tentativă, rețineți, au participat o serie de boxeri deosebit de valoroși: Toma Constantin, Eustațiu Mărgărit, Titi Dumitrescu, Gheorghe Fiat, Francisc Ambruș, Șerbu Neacșu, Nicolae Linca, Vasile Tiță, Gheorghe Negrea, Dumitru Ciobotaru (n.r. — și Mircea Dobrescu). Din păcate, însă, tentativa noastră nu a reușit. Ne-au întrecut la marile competiții oficiale, campionatele europene și Jocurile Olimpice, unde au cucerit mai multe medalii decît noi.

— De echipele amatoare din țările capitaliste nu ții cont?

— Ba da. Acestea au avut întotdeauna două-trei individualități excelente, dar, cu mici excepții, n-au fost niciodată reprezentative foarte valoroase în ansamblu. Noi, de exemplu, am reușit rezultate foarte strînse în compania puternicei echipe a Italiei și am învins foarte multe reprezentative de amatori din celelalte țări capitaliste europene. Ca să nu mai dau exemplu echipa Uniunii Sovietice, invincibilă în ultimii ani.

— Situația ar părea inexplicabilă dacă am ține seama de faptul că pe listele campionilor europeni și olimpici figurează foarte mulți boxeri din țările capitaliste.

— Dimpotrivă. Tocmai acest lucru clarifică totul. După ce cucerește titlul de campion european sau olimpic, marea majoritate a boxerilor din țările capitaliste trece la profesionism, slăbind echipele de amatori. Nu uitați cazul americanului Floyd Patterson, învingătorul lui Vasile Tiță la J.O. din 1952. În timp ce Tiță cucerea patru ani mai tîrziu încă o centură a amatorilor noștri, Patterson devenea campion mondial la profesioniști. Un exemplu asemănător este italianul Nino Benvenuti, învingătorul campionului nostru Șerbu Neacșu. Și Benvenuti a ajuns campion mondial la profesioniști. Ca să nu mai vorbim de campionul olimpic de la Roma, Cassius Clay.

Iată de ce echipele amatoare din țările capitaliste sînt, în general, mai slabe decît cele din țările socialiste. Cei mai buni boxeri ai lor trec la profesionism, în timp ce «stelele» noastre continuă activitatea în rîndurile amatorilor.

— Sînt și excepții: scoțianul McTaggart, campion european și olimpic, nu a urcat pe ringurile profesioniste.

— Da. Dar cu o floare nu se face primăvară...

— Să revenim la noi acasă. Crezi că în trecut titlul de campion al țării se cucerea mai greu decît astăzi?

— Mult mai greu. La fiecare categorie existau foarte mulți pretendenți la titlu și toți erau de valori apropiate. Lupta pentru centuri era ca un examen la o facultate, unde sînt foarte mulți candidați și doar 10 locuri.

Îmi amintesc cît de greu îmi era mie

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (III)

După ce am văzut cum se disputau meciurile de box în Grecia antică, filele noastre de istorie a boxului v-au prezentat momente și figuri de campioni ai luptelor cu pumnii din Anglia secolului XVIII, patria boxului modern.

Paul OCHIALBI
și
Petre HENT

BOXUL — SPORT PROHIBIT

În ciuda marelui interes cu care publicul urmărea întrecerile pugilistice, autoritățile engleze încep să devină ostile boxului. În anul 1840, printr-un decret al reginei Victoria, boxul este interzis în Anglia, fiind socotit o pierdere de timp degradantă. Pugiliștii sînt urmăriți de agenții poliției și arestați. Înainte de a se retrage din activitate (1851), orășeanul Bendigo, învingătorul lui James «Deaf» Burke, a fost arestat de 28 de ori pentru încălcarea decretului.

Deși interzise, meciurile de box continuau să se desfășoare pe ascuns și, în cele din urmă, ele au fost admise din nou, dar numai în prezența reprezentanților poliției, care aveau dreptul să intervină oricînd, pentru a opri lupta, dacă aceasta devenea prea sîngeroasă.

Un pericol permanent care făcea prezența poliției cu adevărat necesară erau pariorii. Aceștia, în momentul în care vedeau că boxerul pentru care mizează sume adesea foarte importante era aproape de înfrîngere, năvăleau pur și simplu pe ring, făcînd imposibilă desfășurarea luptei în continuare și dînd naștere la adevărate bătălii în care se angajau zeci și chiar sute de spectatori.

Toate aceste incidente neplăcute se vor împuțina simțitor odată cu disputarea partidei dintre John L. Sullivan și Jack Kilrain, ultimul meci din istoria boxului în care s-a luptat cu pumnii goi.

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (III)

«DISTRUGE-L, HEENAN!»

John L. Sullivan

Epoca luptelor cu pumnii goi se apropia de sfîrșit. Progresele tehnice și tactice erau evidente. Așa după cum am văzut, Spring adusese în box jocul de picioare, iar Daniel Mendoza, miraculoasa eschivă. Apogeul acumulărilor tehnico-tactice în luptele cu pumnii goi l-a atins, însă, campionul englez Tom Sayers.

A rămas memorabilă întîlnirea dintre Tom Sayers și americanul John Heenan. Meciul, care a avut loc la 17 aprilie 1860 era să se încheie cu o mare tragedie. S-au făcut numeroase pariuri și sume uriașe au fost mizate pe ambii boxeri. Campionul american Heenan, mult mai voinic decît adversarul său, era mare favorit. Sayers, un pugilist cu greutatea unui mijlociu, avea de partea sa tehnica, în timp ce forța era atuul lui Heenan, care era mai greu cu 20 de kilograme și mai înalt cu aproape un cap față de englez.

La începutul partidei, Sayers reușește să se impună în fața uriașului său adversar, făcîndu-l să simtă din plin duritatea stîngilor. În rundul 4, o dreaptă năprasnică izbește fruntea americanului. Dar capul acestuia pare a fi de piatră și englezul își fracturează mîna. Heenan și susținătorii săi jubilează. Dar lupta continuă. Sayers se apără și atacă cu un singur braț. «DISTRUGE-L HEENAN, DISTRUGE-L!» — se aud sute de glasuri înnebunite. Admiratorii englezului au tăcut. Și ei îl socotesc pierdut pe favoritul lor. Sayers are, însă, o armă teribilă: loviturile sale de stînga, care izbesc fața americanului ca niște ciocane grele. Timpul trece și Heenan nu se poate apropia de victorie. «Distruge-l Heenan, distruge-l!» — se aude tot mai puternic urletul pariorilor.

Au trecut două ore de cînd Sayers boxează, practic, cu un singur braț. Cei doi adversari sîngerează puternic. Heenan a devenit o fiară turbată de furie. L-au scos din minți stîngile acelea care-l împiedică să-și doboare rivalul. Atacurile sale sînt din ce în ce mai violente. «Distruge-l Heenan, distruge-l!» ... Americanul se aruncă hotărît să pună capăt luptei. O stîngă a englezului îl lovește ochiul drept din care țîșnesc, parcă, zeci de stele verzi. Furia lui Heenan nu mai cunoaște margini. Nu-l mai vede prea bine pe Sayers, dar îl simte lîngă el. Da, l-a prins în corzi. Acum îl va ucide pe acest afurisit de englez. Sayers nu-și poate respinge adversarul

pînă să ajung la titlu. Trebuia să trec de Toma Ilie, Gustav Ripka, Ludovic Ambruș și de Puiu Nicolae pînă cînd aceste a trecut la categoria cocoș, unde plutonul era, de asemenea, foarte valoros: Toma Constantin, Victor Șchiopu, Nicolae Mîndreanu, Dumitru Mițu. La «pană» erau Gheorghe Ilie, Nicolae Bîrsan, Emil Cișmaș, Andrei Farcaș. La «semi-ușoară», Gheorghe Fiat, Dănilă Done, Eustațiu Mărgărit, Vasile Czekeli. La «ușoară», Ion Pelcin, Gheorghe Marinescu, Iosif Demeter, Constantin Dumitrescu, Iosif Mihalic. La «semimijlocie» Nicolae Linca, Constantin Iordache, Ilie Dragnea, Mihai Stoian. La «mijlocie mică», Vasile Tiță, Dumitru Rizea, Șerbu Neacșu. La ultimele categorii erau, de asemenea, băieți unu și unu: Gheorghe Negrea, Petre Zaharia, Dumitru Ciobotaru, Eugen Furesz, Vasile Mariuțan.

În vremea aceea puteam alcătui cu destulă ușurință trei formații: România A, România B și România tineret. Astăzi, din păcate, formăm cu greu o singură echipă națională, iar cucerirea titlului nu este o problemă pentru boxeri ca Ciucă, Gîju, Chivăr sau Monea. Aș putea spune, chiar, că pentru ei meciurile din campionat sînt doar simple formalități.

— Cum îți explici această situație?

— Greu de răspuns la această întrebare. Azi, condițiile materiale puse la dispoziția boxerului sînt mult mai bune decît cele de acum cîțiva ani. Cred că una dintre principalele cauze ale acestei situații sînt... blestematele rapoarte de activitate.

— Nu înțeleg.

— Vă explic. Conducerile cluburilor și asociațiilor sportive sînt interesate mai mult de **numărul** boxerilor din sălile lor și mai puțin de **valoarea** acestora. Antrenorilor li se cer cît mai mulți sportivi la antrenamente și este normal ca ei să nu-și mai poată face meseria așa cum ar trebui. Ar fi bine ca în fiecare sală din țară să avem cinci-șase boxeri foarte buni de care antrenorii să se ocupe în modul cel mai serios. La rîndul lor, aceștia să împărtășească din cunoștințe colegilor mai tineri, începătorilor. Așa era la noi, la Steaua. Eu, de pildă, am învățat foarte multe lucruri de la colegul meu, Vasile Tiță, care se ocupa de mine în mod deosebit. Cînd eram în lot, schimbul de experiență dintre boxeri era ceva obișnuit. Îi puteai vedea lucrînd, fără să-i îndemne antrenorii, pe Linca cu Ciobotaru, pe Victor Șchiopu cu Mîndreanu sau pe Eustațiu Mărgărit cu Constantin Dumitrescu. Cînd unul dintre noi învăța un lucru nou, se grăbea să-l explice și celorlalți. Eram o adevărată ECHIPĂ.

Din nefericire, toate acestea nu le-am mai văzut în sălile de antrenament:

Nu știu care să fie cauza, dar vă pot spune cu siguranță că noi, cei din generația veche, ne pregăteam cu mai multă pasiune decît cei de azi.

— Nu crezi că aducerea la București a celor mai buni boxeri slăbește secțiile din țară și, în general, boxul nostru?

— Vă referiți, desigur, la cluburile Steaua și Dinamo. Părerea mea este că tinerii boxeri selecționați de aceste două cluburi se bucură la București de condiții mult mai bune de pregătire, ei atingînd aici culmea măiestriei sportive. Și apoi, numărul boxerilor care își satisfac serviciul militar la Steaua și Dinamo nu este de loc mare în raport cu numărul secțiilor de box din întreaga țară. Deci, faptul că unii boxeri din provincie vin la București nu poate influența, cred eu, bunul mers al sportului cu mănuși. Să știți că antrenorii din provincie sînt bucuroși cînd elevii lor au posibilitatea să-și continue pregătirea sportivă de specialitate și în timpul serviciului militar, care este inevitabil pentru fiecare tînăr. De la Steaua și Dinamo boxerii se întorc la vechile lor cluburi cu cunoștințe superioare celor pe care le-au avut înainte de a trece pe la cele două cluburi bucureștene.

— Cum vezi evoluția boxului nostru în viitor?

— Cu excepția lui Ciucă, Gîju, Chivăr și Monea, în prezent nu mă aștept la mare lucru de la titularii din echipa națională. Speranțele mele se îndreaptă spre tineret. Întotdeauna am avut juniori excelenți și avem și acum. Iată cîțiva tineri boxeri, care, sper, se vor consacra în curînd: Constantin Muscă de la Reșița și brăilenii Calistrat Cuțov, Marcel Florea și Paul Dobrescu (n.r. — nepotul interlocutorului nostru). Am dat doar cîteva nume ale campionilor de juniori ai anului trecut. Mai sînt, însă, mulți alți băieți buni.

— Se apropie Jocurile Olimpice din Mexic. Ne poți da un pronostic pentru boxerii noștri?

— În materie de turnee olimpice, eu am ceva experiență. Am urcat pe ringurile olimpice de la Helsinki (1952), Melbourne (1956) și Roma (1960). Bătălia pentru medalii este aprigă. Vin mulți boxeri buni din întreaga lume și medaliile sînt foarte puține. În cele trei tentative ale mele, cea mai aproape de visul fiecărui boxer amator a fost cea din 1956, de la Melbourne, unde am scăpat medalia de aur, cum se spune, printre degete. M-a învins englezul Spinks. O am, însă, și mă mîndresc cu ea, pe cea de argint.

Aș vrea să fiu cît mai realist cînd vă dau pronosticul cerut, deși îmi este destul de greu, deoarece, e bine să știți, noi boxerii sîntem, în ciuda aparențelor, niște sentimentali. Dar e bine să nu confundăm dorințele cu realitatea. Eu nu cred că vreunul dintre reprezentanții noștri va reuși să cucerească titlul olimpic în Mexic, deși doresc din suflet acest lucru. Dar o medalie de argint (Gîju) și alte două de bronz (Ciucă și Chivăr) tot putem cuceri.

Să sperăm, însă, că pronosticurile se vor dovedi a fi fost prea prudente și că boxerii noștri vor reedita succesul celor patru români, care au urcat pe ringul de la Melbourne. Bilanțul vi-l amintiți: Linca — aur, Dobrescu — argint, Negrea — argint, Constantin Dumitrescu — bronz.

Petre HENT

POȘTA redacției

CONSTANTIN MUNTEANU — Bîrlad. 1) Considerați că avem prea puțin rugbi în revistă. Poate că aveți dreptate, dar nu uitați că publicația noastră este a tuturor iubitorilor de sport care așteaptă, fiecare, să citească cît mai mult despre ramura de sport simpatizată, pe care o crede, ca și dv., cea mai... importantă. Vă promitem, însă, că vom acorda mai multă atenție balonului oval. 2) Înființarea unei reviste de rugbi nu depinde de noi.

ANGELA GRIGORAȘ — Dorohoi. 1) Dacă în vacanța de primăvară veți veni la București vă veți putea continua antrenamentele la patinoarul artificial. 2) După cum vedeți, reportajul despre tînăra noastră patinatoare Beatrice Huștiu îl puteți citi chiar în acest număr.

DORU GEORGESCU — Drăgășani. 1) Înainte de a juca la Metalul Tîrgoviște, fotbaliștii Casandra și C. Ionescu au fost legitimați la Jiul Petroșani și, respectiv, la F.C. Argeș. 2) Echipa de lupte a clubului Metalul Tîrgoviște participă în prezent în campionatul de calificare.

RADU GROAPĂ — Brănișca. 1) Cea mai bună comportare într-o competiție fotbalistică europeană a avut-o echipa F.C. Argeș. La ediția de acum doi ani (1966/1967) a «Cupei orașelor tîrguri», fotbaliștii din Pitești au ajuns pînă în turul III. Ei au învins formațiile Sevilla și Toulouse, fiind eliminați de puternica echipă iugoslavă Dinamo Zagreb. 2) Reprezentativa de fotbal a țării noastre a participat de trei ori la turneul final al Campionatului mondial: 1930 — Uruguay, 1934 — Italia și 1938 — Franța.

C. BRĂILEANU, M. BUCUR și I. ILINA — Curtea de Argeș. Cunoscutul internațional Dobay, despre care ați citit nu de mult un articol în revista noastră, a jucat în echipa Ripensia din Timișoara. De-a lungul carierei sale a fost selecționat de 41 de ori în reprezentativa țării și a înscris 19 goluri în partidele internaționale jucate.

GEORGETA STAMATE, MIMY FRÎNGULESCU, PAULA AVRAM — București și ADRIANA HUREZEANU — Craiova. Ați urmărit la televizor întrecerile Jocurilor Olimpice de la Grenoble și, dintre toți campionii, cel mai mult v-au plăcut francezul Jean-Claude Killy și austriacul Wolfgang Schwartz, cărora doriți să le scrieți. Iată adresele federațiilor lor de specialitate. Federația franceză de schi: 119 Rue de Courcelles, Paris XVII. Federația austriacă de patinaj: Prinz Eugen Strasse 12 (Haus des Sports) 1040, Wien 4.

IOSIF SUTH — Cluj și IOAN ORBAN — Tinca. Dacă vă pasionează atît de mult fotbalul, ne surprinde faptul că nu ați aflat pînă acum că jucătorul Năftănăilă de la Steagul roșu Brașov a decedat anul trecut într-un tragic accident de automobil.

GHEORGHE MESZAR — Arad. Cel mai bun sportiv român al anului 1967 a fost decretat luptătorul Ion Baciu. În domeniul fotbalului părerile au fost împărțite. Revista Sport l-a ales pe portarul Coman, iar revista Fotbal pe înaintașul Dobrin. După cum se știe, ambii joacă la F.C. Argeș.

VICTOR BOTEZ — Borzești și ION COSTE — București. Adresa federațiilor române de tir și de schi-bob este următoarea: str. Vasile Conta nr. 16, București.

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (III)

care îl apasă pe corzi cu toată greutatea corpului. Dar ce-i asta? Coarda cea mai de sus a ringului i s-a înfășurat în jurul gîtului și îl strînge, tăindu-i respirația... Spectatorii au înnebunit de-a binelea... Nu se mai aude decît un urlet prelung, asurzitor. Arbitrii observă că Heenan își va strangula adversarul. Se reped să-i desfacă pe cei doi. Eforturile lor sînt, însă, zadarnice. Spectatorii năvălesc pe ring, dar nimeni nu-i poate descleșta pe cei doi boxeri. Sayers pare definitiv pierdut. L-a salvat în ultimul moment prezența de spirit a unuia dintre arbitri, care a tăiat cu un briceag coarda ucigașă.

Rezultatul acestei sinistre partide care a durat două ore și 20 de minute? Meci nul!

Sayers și Heenan au primit pentru această dispută cîte 1000 de livre fiecare.

Întîlnirea cu Heenan a fost pentru Sayers ultima din cariera sa. Chiar în același an a abandonat titlul și s-a retras din box.

Urmașul său a fost Jem Mace, un excelent tehnician, despre care se spune că avea stînga lui Sayers și jocul de picioare al lui Spring. Mace susținea că dreapta trebuie folosită îndeosebi pentru apărare. În atac trebuie să recurgi la serviciile ei numai o singură dată într-un meci, și aceasta atunci cînd vrei să dai lovitura de grație. Jem Mace a deținut centura de campion între anii 1861—1873. S-a retras neînvins și a decedat în 1911, în vîrstă de 80 de ani.

SFÎRȘIT DE SECOL

Titlul abandonat de Mace este atacat de mai mulți boxeri dintre care, însă, unul singur se remarcă în mod deosebit: americanul John L. Sullivan. Acesta cucerește la 7 februarie 1882 titlul de campion al greilor americani, învingîndu-l pe Paddy Ryan în 10 minute și 30 de secunde. Meciul a avut loc la Mississippi City.

John L. Sullivan a rămas în istoria boxului ca ultimul campion al pumnilor goi și primul care a cucerit titlul suprem cu mănușile în mîini.

Cea din urmă partidă oficială fără mănuși s-a disputat la 8 iulie 1889, la Richburg. Adversari: Sullivan, deținătorul titlului de campion și Jack Kilrain. După două ore, 16 minute și 23 de secunde de luptă aprigă, lui Kilrain i-a... «explodat» un pumn în plină figură și el nu a mai putut continua disputa. Aceasta a fost ultima luptă cu pumnii goi din îndelungata și zbuciumata istorie a pugilatului. Regulamentul marchizului de Queensberry îi va obliga pe pugiliști să poarte în timpul luptei mănușile cu care am făcut cunoștință, în urmă cu un secol și jumătate, la «Academia de box» a barcagiului de pe Tamisa, Jack Broughton. Dar, despre acest regulament vom vorbi după ce vom aminti cîteva întîmplări din cariera americanului John L. Sullivan.

Spre sfîrșitul secolului trecut, boxul era un sport clandestin în mai toate țările unde pătrunsese, bineînțeles cu excepția Angliei, unde depășise această perioadă, și a Americii. Vă puteți imagina cu cît spirit... conspirativ a fost organizat în Franța meciul dintre Sullivan și englezul Charlie Mitchel. Mitchel era un boxer excelent, dar nu depășea greutatea de 75 de kilograme. Cu cîțiva ani în urmă el fusese unul dintre pretendenții la titlul mondial.

Partida dintre cei doi ași ai ringului din vremea aceea s-a disputat la Chantilly, într-o după amiază de martie a anului 1888, în parcul unui francez bogat, mare amator de spectacole pugilistice. Invitațiile, care costau destui franci, au fost distribuite în mare taină, de teama poliției. Regulile după care urma să se desfășoare lupta erau cele stabilite în «London Prize Ring Rules» de către Jack Broughton.

Această luptă clandestină începuse și cei doi boxeri păreau deciși să ofere spectatorilor un

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (III)

meci cum nu se mai văzuse pînă atunci în Franța. Aplauzele punctau tot mai des loviturile reușite sau eschivele spectaculoase. Trecuse mai mult de o oră de cînd începuse meciul și lupta devenea din ce în ce mai frumoasă, mai entuziasmantă. La un moment dat, cerul s-a acoperit cu nori și a început să cadă o ploaie torențială. Dar nici unul dintre spectatori nu se hotăra să renunțe la spectacol. Cei doi boxeri începuseră să alunece pe iarba udă și din cauza apei, care li se prelingea pe față, nu se mai vedeau bine unul pe celălalt. Deodată s-au oprit și și-au întins mîinile zîmbind. Lupta nu mai putea continua. Au înțeles acest lucru și spectatorii și arbitrul, care a hotărît o decizie de egalitate. Dar peripețiile celor doi pugiliști nu se terminaseră încă. În clipa în care boxerii ieșeau din ring, și-a făcut apariția un pluton de jandarmi. Cei doi combatanți au fost arestați și închiși în închisoarea din Senlis. Mulțumită bogaților admiratori ai boxului din Franța, Sullivan și Mitchel au fost însă eliberați chiar a doua zi. Toate acestea se petreceau în timp ce boxul francez, în care erau admise și loviturile de picior, era găzduit în mai toate sălile de sport pariziene!

După introducerea regulamentului marchizului de Queensberry, John L. Sullivan a susținut la New York un meci contra lui John Laflin. În cea de a doua repriză, Sullivan, atacat irezistibil, era cu siguranță învins. L-a salvat, însă, gongul. În pauză și-a revenit și l-a silit apoi pe Laflin să abandoneze. La sfîrșit s-a aflat că rundul doi durase doar două minute în loc de trei. Cronometrorul pariase pe Sullivan o sumă foarte mare...

Se crede că John L. Sullivan ar fi fost primul boxer care a descoperit misterul K.O.-ului. Dar, așa cum se spune, «fiecare naș își are nașul». La 7 septembrie 1892, îi vine și lui rîndul să... tragă o raită prin «lumea viselor». Sullivan era la sfîrșitul carierei și hotărîse să nu mai intre în ring. A răspuns, totuși, provocării lui James Corbett și a acceptat să-și pună din nou titlul în joc. Meciul a avut loc în cea de a șaptea zi a lunii septembrie 1892, la clubul Olimpia din New Orleans. În seara aceea, pentru prima dată în carieră, Sullivan este făcut K.O. după 21 de reprize în care s-a luptat respectîndu-se regulamentul marchizului de Queensberry.

Să vedem acum ce noutăți aducea regulamentul a cărui paternitate îi este atribuită marchizului englez, deși cele 16 articole au fost redactate de gazetarul Arthur Chamberlin.

Pentru prima dată apar categoriile de greutate, dar sînt numai trei: grea, mijlocie și ușoară. Latura ringului devine de 7,20 m. Apar reprize a căror durată este acum precisă: 3 minute. Între reprize, o pauză de un minut. Articolul 11, deosebit de important, stabilește obligativitatea purtării mănușilor. Se precizează că acestea trebuie să fie de bună calitate și să nu mai fi fost întrebuințate înainte. Tot acest articol interzicea folosirea pantofilor cu... cuie. Erau acordate 10 secunde sportivului căzut la podea, timp în care acesta, neajutat de nimeni, trebuia să reia lupta. Articolul 14 interzicea amestecul direct sau indirect al secunzilor în timpul disputei. Aceștia nu aveau voie să dea sfaturi sau să facă observații elevilor lor decît în pauzele dintre reprize.

După cum se poate vedea, în general, cele stabilite în regulamentul marchizului de Queensberry sînt în vigoare și astăzi.

Redactată în anul 1866, această «chartă» a boxului a intrat în vigoare abia în anul 1891. Odată cu apariția mănușilor, boxul se va apropia tot mai mult de ceea ce numim noi astăzi «scrimă pugilistică». Perioada «eroică» a pumnilor goi a luat sfîrșit. Boxul se va răspîndi în întreaga lume, cucerind masele și creînd «idoli» a căror popularitate a egalat-o chiar și pe aceea a celor mai mari vedete de cinematograf. În curînd va începe marea bătălie pugilistică a secolului XX.

-- Va urma --

FELICITĂRI

O întreagă echipă de volei, Steaua, cîteva mingi și o pereche de tineri căsătoriți, voleibalistul **Constantin Rotaru** și gimnasta **Magda Ianculescu** — iată eroii fotografiei de mai jos. În numele cititorilor ei, revista «Sport» urează acestei noi familii de sportivi multă fericire și multe titluri de campioni.

FOTO-GHICITOARE?

Ați putea ghici, dragi cititori, cine este acest virtuos al coborîrii? Jean-Claude Killy? Nu, n-ați răspuns bine. Dacă e un sportiv cunoscut? Bineînțeles. Chiar foarte cunoscut. A fost de mai multe ori campion mondial. Dar nu la schi, ci la... caiac. Ei da, este campionul nostru AUREL VERNESCU, pe care colegii îl admiră și pentru realele sale calități de schior.

micromotive sportive

- **Retur: Tur... bisat.**
- **A.B.C.: Abecedarul... retrogradatului.**
- **Cine retrogradează, cică se... alfabetizează.**
- **Floarea preferată a învinsului: Lăcrămioara.**
- **Televizor: mini-stadion.**
- **Suspendații joacă la... «Pronosport».**
- **Cîrtițele sînt microbiste; și ale fac... galerie.**
- **Nocturnă: sport la... seral.**
- **Forfait: sport la fără... frecvență...**
- **Care-i medicul sportiv al echipei Progresul? Dr. Staicovici?**
- **În fotbalul feminin, gol se spune... goală?**
- **Și-a luat 2 televizoare; să vadă mai multe... goluri.**

TITI GHEORGHIU — Vaslui

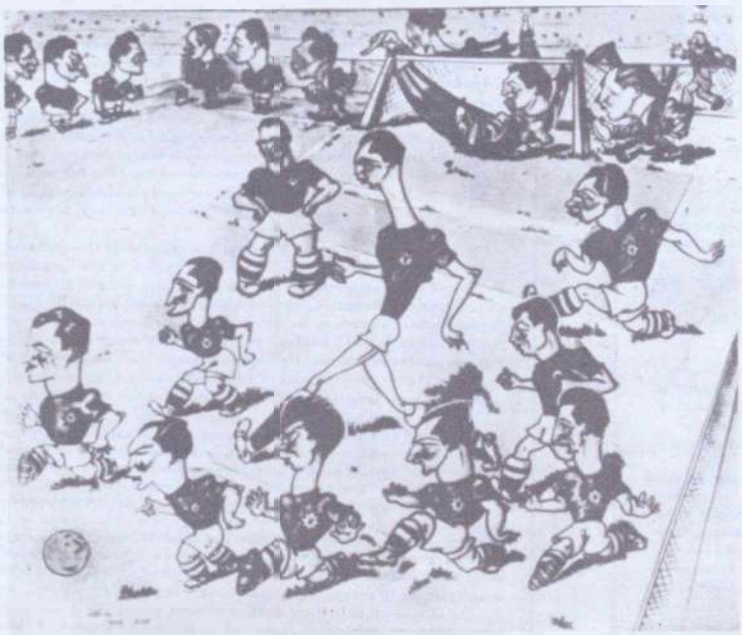
„ECOU OLIMPIC"

Cunoscutul cîntăreț francez de muzică ușoară Hugues Auffrey — care a fost oaspetele țării noastre cu ocazia festivalului internațional de muzică ușoară de la Brașov — entuziasmat de performanța excepțională a lui Jean-Claude Killy, i-a dedicat acestuia un cîntec cu care a repurtat un mare succes la unul din concertele «olimpice» de la Grenoble.

magazin sportiv

VENUS ÎN „CARNE ȘI OASE"

Vă prezentăm o copie după o ilustrată-poștală cu o largă circulație la vremea ei. (La rîndul său, aceasta era reproducerea fidelă a unui frumos, chiar reușit tablou-caricatură care a existat la sediul clubului Venus și a fost executat de graficianul Stan, în anul 1939.)

Iată «eroii», pe tușă și pe teren, de la stînga spre dreapta: Ionescu-Crum, Ene, Petea Vîlcov, managerul Ilea, Colea Vîlcov, antrenorul secund Wester, iar deasupra porții, în chip de... înger păzitor trona fanaticul suporter al redutabilei echipe bucureștene, Teodoru-Chibrit, și, ultimul de pe tușă — antrenorul maghiar Iannosy. Pe teren zburda cu brio echipa de 14 carate, adică: David; Stera, Albu; Bărbulescu, Gain, Demetrovici; Orza, Ploeșteanu, Humis, Bodola și Tr. Iordache. (La foarte puțin timp după apariția acestui tablou-caricatură, Venus — în permanentă goană după titlu — și-a întărit echipa și mai mult prin racolarea și a altor «sonorități» din fotbalul autohton cum au fost Juhasz, Lupaș, Negrescu ș.a.)

ran.

PE DERDELUȘ

Ar părea un joc de copii... Și chiar așa este. Care dintre noi nu ne-am rupt pingelele pe derdeluș? În cazul de față, «copilul» este campion republican la ciclism și se numește **VASILE BURLACU**. Venit la velodrom pentru un antrenament serios, el a abandonat pentru puțin timp bicicleta și, după cum se poate vedea, a început o coborîre — à la Grenoble.

EVELYNE DANDRY ȘI „CUPA FRANȚEI"

Blondă, frumoasă, surîzătoare, tînăra actriță **EVELYNE DANDRY**, consacrată de televiziunea franceză, ține în mîini soarta echipelor angajate în «Cupa Franței» la fotbal. Evelyne a făcut tragerea la sorți a meciurilor din această competiție fotbalistică. Se spune că toate echipele au fost mulțumite de... judicioasele programări ale Evelynei Dandry.

LUDMILA, NATAȘA ȘI OLEG

Ați văzut «Război și pace»? Iat-o pe actrița americană **Audrey Hepburn**, interpreta Natașei, împreună cu doi medaliați cu aur ai Jocurilor Olimpice. Pe aceștia doi i-ați recunoscut, credem, imediat. Sînt campionii sovietici **Ludmila Belousova** și **Oleg Protopopov**, marii balerini ai gheții. Aveți, deci, în fotografia de sus un trio celebru: Ludmila Belousova, Audrey Hepburn și Oleg Protopopov.

SCENĂ DE FILM?

Nu! Deși cei doi din fotografie par a fi desprinși dintr-o secvență de happy-end cinematografic. Avem în față doar o scenă sportivă, surprinsă de fotoreporteri la Jocurile Olimpice de la Grenoble. Înotătoarea franceză Christine Caron, *prezentă și ea printre spectatorii Jocurilor, îl felicită pe compatriotul ei,* Jean-Claude Killy, *sportivul cu trei medalii de aur.*

MAREA ÎNVINSĂ

De cînd există mari competiții sportive, există și mari învinși. La întrecerile feminine de patinaj artistic de la Grenoble acest... titlu a revenit frumoasei patinatoare cehoslovace Hana Mașkova, care, din aurul... probabil prevăzut de specialiști înaintea competiției, s-a întors acasă doar cu o medalie de bronz autentic. Iat-o pe Mașkova în timpul exercițiilor libere.

FOCUL SACRU

Iată unul dintre cele mai emoționante momente ale Jocurilor Olimpice de iarnă. Fostul campion mondial de patinaj, **Alain Calmat**, a urcat flacăra olimpică pînă la uriașa cupă în care simbolul Jocurilor a ars zi și noapte, străjuind întrecerile. Un microfon pe care Calmat l-a purtat la piept i-a transmis bătăile inimii prin difuzoarele stadionului. Emoția momentului a fost transmisă astfel nu numai celor care erau prezenți pe stadion ci și telespectatorilor, care au urmărit Jocurile de la mii de kilometri distanță

▼

REVISTĂ PE GHEAȚĂ

Așa s-ar părea la prima vedere. Echipamentul acestei perechi te invită, parcă, la zimbet. Dar realitatea este cu mult mai serioasă. Cînd au fost surprinși în această postură, cei doi patinatori vest-germani, MARIANNE STRIFLER și HERBERT WELSINGER, făceau ultimul antrenament înainte de evoluția lor oficială. Vă închipuiți deci, că numai de glumă nu le ardea...

▼

AȘII OLIMP

Supercampionul superlativelor

Poate că nici o vedetă a ecranului sau a șansonetei nu a atins popularitatea de care s-a bucurat la această Olimpiadă supervedeta schiului alpin francez și mondial.

Ziariștii, și mai ales cei francezi, nu au fost de loc zgirciți cu titlurile pe mai multe coloane — «URIASUL MUNTILOR», «THE KING KILLY», «REGELE SCHIULUI» sint doar citeva — reușind să dezlănțuie o adevărată psihoză «Killy». Jean-Claude se îndrepta spre start purtind în spate greaua povară a tuturor speranțelor naționale. Și poate că marea lui clasă s-a dovedit tocmai în capacitatea de a depăși tracul și inhibarea, inerente unor astfel de condiții.

La 24 de ani, Killy a reușit această excepțională performanță grație talentului și seriozitatii, grație cunoașterii acelei dificile științe a dozării performanței, lucru pe cre l-a făcut cu o rară precizie. Paradoxal, dar perfect real, victoria i-a adus-o «inteligența picioarelor».

Ascensiunea rapidă și impresionantă a campionului mondial de la Portillo pare să fi ajuns la apogeu la această Olimpiadă și nu știm ce ar mai putea cere schiurilor și zăpezii. Killy, care luase cu el la Chamrousse 14 perechi de schiuri — și doza s-a dovedit suficientă pentru cele trei medalii — prin punctele cucerite la Olimpiadă conduce acum detașat în «Cupa mondială» cu 155 p, fără a avea pe aproape vreun rival.

JEAN CLAUDE KILLY

FRED ANTON MAIER

Vikingul

Ceea ce impresionează mai intii la patinatorul norvegian este gabaritul său — 1,92 m și 87 kg — de demn urmaș al legendarilor Vikingi.

La 29 de ani, virsta deplinei maturități sportive, el este deja autorul unei avalanșe de recorduri mondiale, mai ales după 1965, anul care i-a adus titlul de campion absolut al Norvegiei — veritabilă citadelă a fondiștilor.

La Grenoble «colosul din Tonsberg» nu și-a dezmințit clasa. După ce la Innsbruck recoltase bronzul la 5000 m și argintul la 10000 m, capitala marii sărbători olimpice a marcat evidența sa ascensiune de formă, intr-o ambianță oarecum dramatică: sub ochii săi, «micul» Verkerk i-a spulberat recordul la 5000 m. Cu un efort extraordinar el scurtează la minimum viața noului record mondial, opunindu-i un altul, pe care îl marchează cu aurul olimpic. În condiții la fel de dramatice e nevoie să se mulțumească cu argintul la 10 0000 m, aurul cedindu-i tinărului student suedez Jonny Hoeglin

Ca o confirmare strălucită a acestor medalii, cu citeva zile în urmă Fred Anton Maier a cucerit la Goteborg titlul de campion mondial absolut cu un punctaj de 176,340p — nou record mondial.

Crosa de aur

ANATOLI FIRSOV

Pentru a 8-a oară alternativ și a 6-a oară consecutiv, echipa hocheiștilor sovietici a făcut proba incontestabilelor ei calități de ECHIPA.

Însă principiile jocului colectiv nu exclud, ci chiar se bazează pe posibilitatea relevării unor excepționale calități individuale — direcție in care s-a evidențiat ANATOLI FIRSOV. Născut în 1941, de profesie funcționar și component al qvadruplei campioane a U.R.S.S. — T.S.K.A. Moscova, Anatoli a debutat la Olimpiada precedentă, devenind astfel, la Grenoble, alături de colegii săi de echipă, dublu campion olimpic și pentru a patra oară campion mondial și european.

Posesor al unei tehnici remarcabile și permanent animat de un fel de apetit al golului, după Jocurile Olimpice de la Grenoble, Firsov a primit din partea revistei cehoslovace «My 68» trofeul «CROSA DE AUR», destinat celui mai bun jucător al turneului.

Reprezentant al perioadei de tranziție dintre «bătrinii» și «tinerii» naționalei sovietice, Firsov rămine pentru colegii săi un exemplu de constanță și seriozitate, circumstanțe absolut necesare recunoașterii valorilor.

Zburătorul

JIRI RASKA

Pentru Jiri Raska, lăcătușul din Frenstat, victoria obținută în fața celorlalți 54 de concurenți la trambulina de 70 m de la Autrans are o semnificație deosebită: este prima medalie obținută de un sportiv ceh la «olimpicele» de iarnă.

Posesor al unui stil excelent, Jiri Raska, în virstă de 27 de ani, a reușit să se instaleze în plutonul fruntaș al «Icar»-ilor în chiar marele moment al Olimpiadei, după ce în 1966 se clasase de două ori al patrulea la Campionatele mondiale de la Oslo.

Important mai este și faptul că a reușit acest lucru în fața unor «așii» de talia lui Wirkola și Grini, reprezentanți «legali» ai celei mai spectaculoase probe olimpice.

La trambulina mare, de 90 m, el a trebuit însă să cedeze aurul unui alt lăcătuș — sovieticul Belousov — și el un «intrus» al podiumului.

Și astfel, de pe cele mai înalte trepte ale celei de-a zecea Olimpiade albe, au absentat favoriții, locurile lor fiind ocupate de un grup de outsideri, cărora nu le mai rămine acum decit să confirme în viitoarele întreceri rezultatele obținute.

ADEI

Deși a trecut cîtva timp de la spectaculoasa festivitate de închidere a marii confruntări olimpice găzduite de «capitala» franceză a sezonului, ecourile ei nu s-au stins, prelungindu-se sub forma comentariilor, concluziilor, amintirilor.

Vă oferim cîteva «figuri» de «ași» ai pîrtiilor și ai gheții.

Octavian ANDRONIC

PEGGY FLEMING

La limita perfecțiunii

Peggy Fleming — un nume strălucind pe firmamentul gheții — campioana poeziei și a grației, un fluture superb și fragil evoluînd perfect într-o corolă cu reflexe de cristal — așa au văzut-o toți cei care au urmărit-o cu acea emoție pe care ți-o dă viziunea perfecțiunii.

Patinele ei au reușit să confere baletului pe gheață continuitatea și firescul deplasării nesincopate, printr-o admirabilă integrare a tehnicii perfecte în artă.

Fata simplă și modestă din îndepărtatul Colorado Springs, care își imparte timpul între patinoar și grija pentru cele trei surori fără mamă, în contact cu gheața se transfigurează miraculos, devenind parcă imponderabilă, făcînd aproape să dispară limitele dintre sport și artă.

Un sport al artei sau o artă a sportului — iată ce s-ar putea spune despre ceea ce face Peggy.

La Grenoble ea și-a făcut K.O. adversarele — un K.O. artistic, executat cu grație și... delicatețe (pe care, de altfel, l-a repetat peste puține zile la Geneva, la campionatele mondiale).

Eleva italianului Carlo Fossi a avut în Ceaikovski, Saint-Saens, Verdi și Rossini patru maeștri ai triumfului său de sub cupola Palatului de Gheață din Grenoble.

Tigrul

Cu acest epitet fioros au înzestrat-o glumeții ei admiratori pe Nancy — simpatica studentă în științe sociale de la Universitatea din Manitoba. Și își merită, într-adevăr, porecla — «schimbată în renume» — dar numai pe pîrtie, unde, echipată în costumul «cosmic» al alpinilor, reușește să îmbine calitățile de suplețe, proprii felinelor, cu curajul acestora, în dansul fantastic printre fanioanele celor 68 de porți ale «uriașului».

În rest, este o fată simplă, veselă și detestă publicitatea, pe care caută să o evite prin orice mijloace. Însă acest lucru este foarte greu, mai ales cînd, la 24 de ani, canadianca este și campioană a lumii la combinata alpină și cîștigătoare a nenumărate concursuri.

Pentru Nancy Greene, cea care a pus pentru prima dată schiurile în picioare la vîrsta de 2 ani, cîștigarea de o manieră categorică a slalomului uriaș și ocuparea locului secund la cel special nu este altceva decît rezultatul firesc al unei asidue strădanii pe parcursul a nu mai puțin de 22 de ani!

NANCY GREENE

TOJNI GUSTAFSSON

Regina zăpezii

După ce Toini Gustafsson, reprezentanta Suediei, a cîștigat și cea de-a doua medalie de aur la schi-fond, oficialitățile sportive finlandeze au revendicat-o insistent, bineînțeles împreună cu medaliile. Și într-un fel aveau dreptate, căci Toini Kaarvonen s-a născut, de fapt, în Finlanda, la Kuusomo, în 1939. După moartea tragică a părinților ei în timpul războiului, Toini s-a stabilit la rude, în Suedia, unde mai tîrziu s-a căsătorit și unde în prezent este profesoară de gimnastică.

De statură mijlocie — Toini este o frumusețe blondă a nordului și nu puțini sînt aceia care o alătură celebrei Ingrid Bergmann. De altfel, ea a și candidat, alături de Hanna Mașcova, la titlul de «miss Olympiada».

Drumul pînă la cele trei medalii olimpice — 5 km, 10 km și 3×5 km — a fost lung și greu, necesitînd un efort intens. După locul 6 ocupat la Innsbruck, plusul de valoare s-a concretizat la momentul oportun, în dificilele probe de fond, cărora feminitatea și frumusețea gestului în plin efort le-au conferit un atu estetic în plus.

Micul vameș

Franco Nones era un nume aproape necunoscut înainte de Olimpiadă.

Cîștigător al primei medalii a ediției jubiliare, micul vameș italian a produs o surpriză de mari proporții, făcînd prima fisură în solida tradiție a cîștigării probelor nordice de către ...nordici.

Popularitatea lui Nones a crescut beneficiind în plus și de o situație specială — după trei zile el rămăsese încă singurul medaliat cu aur.

În vîrstă de 26 de ani, «le petit douanier» este originar din nordul Italiei — Castello di Siemme — și a cucerit de 11 ori titlul de campion al Italiei, iar la Innsbruck s-a clasat al zecelea în proba de 15 km.

Victoria sa la 30 km, obținută într-o manieră de mare campion este rodul curajului dublat de o extraordinară voință — de altfel singurele argumente capabile să depășească tenacitatea și solidatea nordicilor. Și în încheiere, un fapt divers, edificator asupra modestiei campionului italian. Întrebat cum își petrece timpul care îi rămîne între vamă și schi, a răspuns: «ducînd la păscut vacile tatălui meu!»

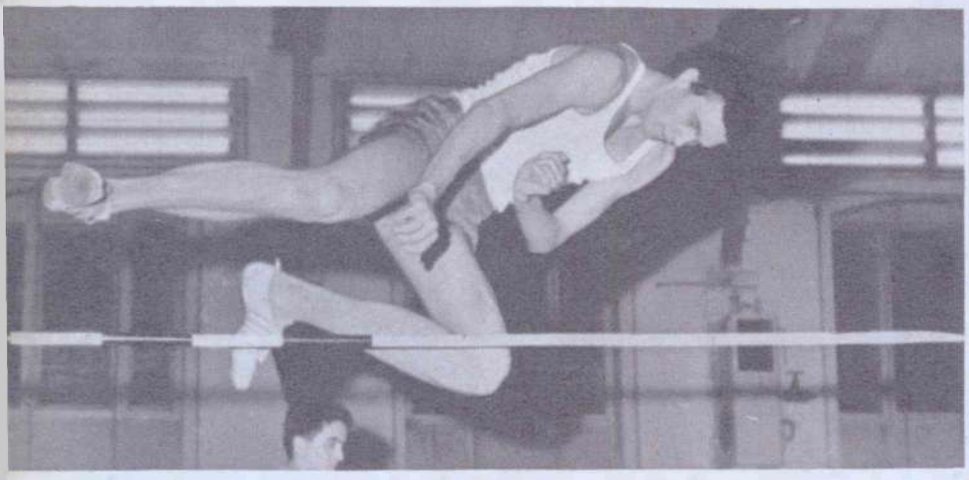
FRANCO NONES

București

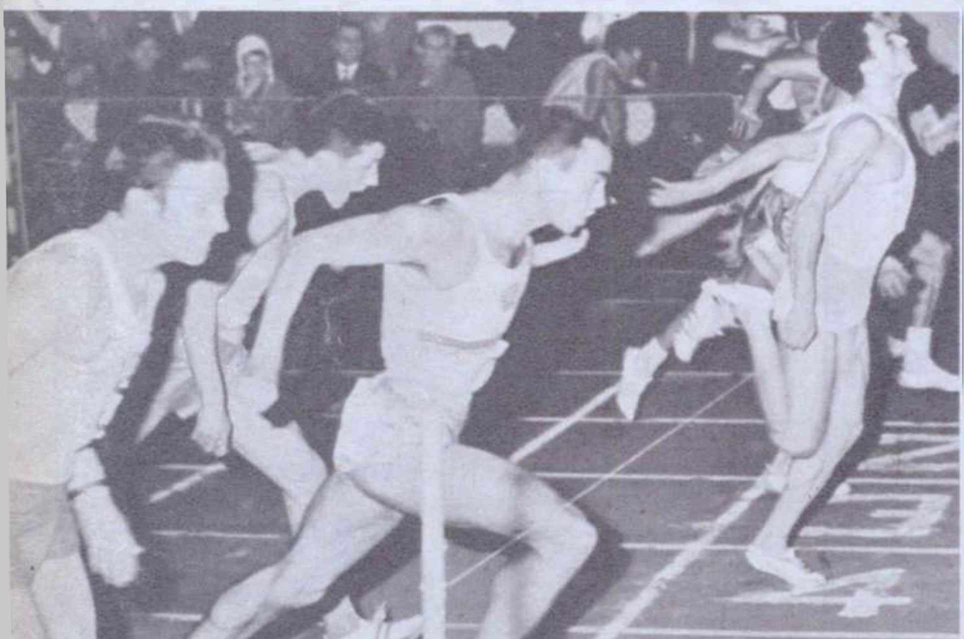
Nr. 5 (220) Anul XXI — MARTIE 1968 — Prețul 2,50 lei

sala STEAUA

CONCURSUL INTERNAȚIONAL ATLETIC DE SALĂ

SERBAN IOAN are resurse considerabile la săritura în înăltime. A reusit în sala Steaua 2,08 m (oare cit la «europenele» de la Madrid?).

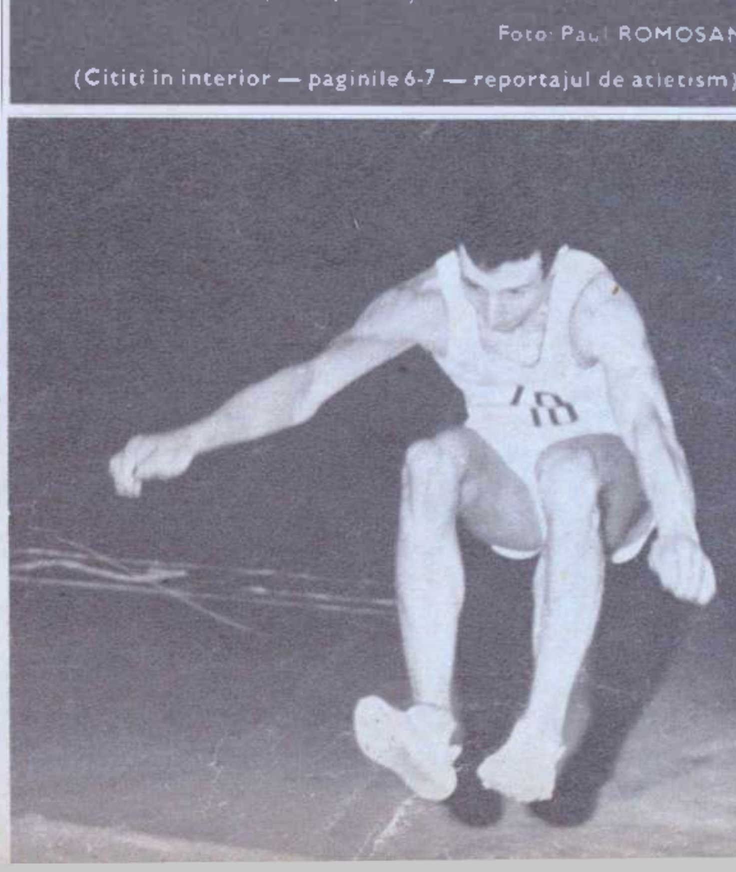
COMAN AGAPIE — un «necunoscut» de selectionerii F.R.A. — cistigă proba de 50 m plat.

DINU PISTALU isi adjudecă victoria la săritura cu prăjina cu o performantă de 4,80 m.

VALERIU RĂUT — al treilea triplusaltist român cu o performantă peste 16 metri (la acest concurs international el a reușit 16,01 m).

Foto: Paul ROMOSAN

(Cititi in interior — paginile 6-7 — reportajul de atletism).

SPORT

COLEGIUL DE REDACȚIE

Matei ASLAN (Matty), Dimitrie CALLIMACHI (redactor responsabil), Ioan CHIRILĂ, Nicolae MĂRĂȘESCU, Nicolae NEDEF, Angelo NICULESCU, Paul OCHIALBI, Paul ROMOȘAN, Rodica ȘICLOVAN.

Prezentarea grafică: M. Petrichi. Tehnoredactor: N. Bărbăuțean. Corector: Gh. Ranetti. Tiparul: Combinatul Poligrafic «Casa Scînteii».

Redacția și administrația: str. Vasile Conta 16, București — 22. Telefoane: 11 91 13 și 11 10 05. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale din țară, iar în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni — 30 de lei; 1 an — 60 de lei.

43 806